

บทที่ 4

ผลการศึกษาและการอภิปรายผล

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “การพัฒนาตนเองเพื่อการประกอบอาชีพของคนพิการที่กำลังฝึกอาชีพในโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พัทยา” ดำเนินการเก็บข้อมูลจากนักเรียนที่กำลังฝึกอาชีพในโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พัทยา ประจำปีการศึกษา ที่ 2/2552 โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลจำนวน 228 ชุดและเมื่อทำการตรวจสอบความครบถ้วน สมบูรณ์และความถูกต้องของแบบสอบถามแล้วพบว่า มีจำนวนแบบสอบถามที่สามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้จำนวน 183 ชุด ผลการศึกษานำเสนอ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ปัจจัยภายในของคนพิการที่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเอง

ส่วนที่ 3 ปัจจัยภายนอกของคนพิการที่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเอง

ส่วนที่ 4 การพัฒนาตนเอง

ส่วนที่ 5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการพัฒนาตนเองเพื่อการประกอบอาชีพ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ลักษณะความพิการ ความรู้พื้นฐานและหลักสูตรการฝึกอาชีพ ผลการศึกษาปรากฏ ดังนี้

ตารางที่ 4.1

เพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	130	71.0
หญิง	53	29.0
รวม	183	100.0

เพศ

จากตารางที่ 4.1 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 71.0 เป็นเพศชาย และร้อยละ 28.2 เป็นเพศหญิง

ตารางที่ 4.2**อายุ**

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 21 ปี	55	30.1
21-25 ปี	53	29.0
26-30 ปี	51	27.9
31-35 ปี	18	9.8
35 ปีขึ้นไป	6	3.2
รวม	183	100.0

อายุ

จากตารางที่ 4.2 กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 30.1 มีอายุต่ำกว่า 21 ปี รองลงมาร้อยละ 29.0 มีอายุ 21-25 ปี ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไปมีเพียงร้อยละ 3.2 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด โดยกลุ่มตัวอย่างมีอายุน้อยที่สุด 16 ปี อายุมากที่สุด 43 ปี และอายุเฉลี่ย 20 ปี

ตารางที่ 4.3**สถานภาพสมรส**

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	178	97.3
สมรส	4	2.2
หม้าย	1	0.5
รวม	183	100.0

สถานภาพสมรส

จากตารางที่ 4.3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 97.3 เป็นโสด รองลงมา ร้อยละ 2.2 เป็นผู้ที่มีสมรสแล้ว และผู้ที่เป็นหม้ายมีเพียงร้อยละ 0.5 หรือ 1 คนเท่านั้น

ตารางที่ 4.4
ความรู้พื้นฐาน

ความรู้พื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	16	8.7
มัธยมศึกษาตอนต้น	66	36.1
มัธยมศึกษาตอนปลาย	76	41.5
ปวช./ปวส	22	12.1
การศึกษานอกโรงเรียน	1	0.5
ปริญญาตรี	2	1.1
รวม	183	100.0

ความรู้พื้นฐาน

จากตารางที่ 4.4 ความรู้พื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 41.5 มีความรู้พื้นฐานระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย รองลงมา ร้อยละ 36.1 มีความรู้พื้นฐานระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้ที่มีความรู้มัธยมศึกษาตอนปลายมีร้อยละ 41.5 และน้อยที่สุด ร้อยละ 0.5 มีความรู้ระดับการศึกษานอกโรงเรียนที่น่าสังเกต คือ ร้อยละ 1.1 มีความรู้พื้นฐานระดับปริญญาตรี

ตารางที่ 4.5
ลักษณะความพิการ

ลักษณะความพิการ	จำนวน	ร้อยละ
ขา	97	53.0
แขน	32	17.5
ลำตัว	25	13.7

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ลักษณะความพิการ	จำนวน	ร้อยละ
แขนขาอ่อนแรง	7	3.8
ลำตัวอ่อนแรงด้านซ้าย	4	2.2
โพลิโอ	3	1.6
งอผิดปกติ	3	1.6
แคะ	2	1.1
เกร็ง	2	1.1
รูปร่างผิดปกติ	2	1.1
ตา	2	1.1
ข้อติด	1	0.5
ผิวหนัง	1	0.5
คอเอียง	1	0.5
ลำตัวอ่อนแรงด้านขวา	1	0.5
รวม	183	100.0

ลักษณะความพิการ

จากตารางที่ 4.5 กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 53.0 มีลักษณะความพิการทางขา รองลงมา ร้อยละ 17.5 มีความพิการทางแขน ผู้ที่มีความพิการทางลำตัวมี ร้อยละ 13.7 และน้อยที่สุด ร้อยละ 0.5 เท่า ๆ กันมีลักษณะความพิการข้อติด ผิวหนัง คอเอียงและลำตัวอ่อนแรงด้านขวา

ตารางที่ 4.6
หลักสูตรการฝึกอาชีพ

หลักสูตรการฝึกอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
การพัฒนาระบบสารสนเทศ	80	43.7
อิเล็กทรอนิกส์	40	21.9
คอมพิวเตอร์และการจัดการธุรกิจภาคภาษาอังกฤษ	37	20.2
การศึกษาขั้นพื้นฐาน	8	4.4
มัลติมีเดียเพื่อการสื่อสารสังคม	6	3.3
เทคโนโลยีการเขียนแบบแม่พิมพ์	6	3.3
การพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ	6	3.3
รวม	183	100.0

หลักสูตรการฝึกอาชีพ

จากตารางที่ 4.6 โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พัทยา มีหลักสูตรการฝึกอาชีพทั้งหมด 7 หลักสูตร โดยหลักสูตรที่มีผู้เลือกเรียนมากที่สุดคือ หลักสูตรการพัฒนาระบบสารสนเทศจำนวน 80 คน หรือร้อยละ 43.7 รองลงมา ร้อยละ 21.9 เลือกเรียนหลักสูตรอิเล็กทรอนิกส์และหลักสูตรคอมพิวเตอร์และการจัดการธุรกิจภาคภาษาอังกฤษมีร้อยละ 20.2 ที่เลือกเรียนด้านนี้ ส่วนหลักสูตรที่มีผู้เรียนน้อยที่สุด ได้แก่ หลักสูตรมัลติมีเดียเพื่อการสื่อสารสังคม หลักสูตรเทคโนโลยีเขียนแบบแม่พิมพ์และหลักสูตรการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการมีร้อยละ 3.3

ส่วนที่ 2 ปัจจัยภายในของคนพิการที่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเอง

ปัจจัยภายใน

ปัจจัยภายในของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย แรงบันดาลใจ ความสามารถ/ความถนัด การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตและการเห็นคุณค่าในตนเอง ผลการศึกษาปรากฏ ดังนี้

ตารางที่ 4.7
 แรงบันดาลใจของกลุ่มตัวอย่าง

แรงบันดาลใจ	ระดับ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
ต้องการประกอบอาชีพที่ มั่นคง	73.8 (135)	20.2 (37)	3.3 (6)	1.6 (3)	1.1 (2)	4.64	.727	มาก
เห็นแบบอย่างคนพิการที่ ประสบผลสำเร็จ	18.0 (33)	46.4 (85)	25.1 (46)	9.3 (17)	1.1 (2)	3.71	.907	มาก
เป็นความหวังของครอบครัว	17.5 (32)	35.5 (64)	39.3 (72)	6.0 (11)	2.2 (4)	3.60	.920	ปาน กลาง
ไม่อยากเป็นภาระของผู้อื่น	6.0 (11)	10.4 (19)	34.4 (63)	28.4 (52)	20.8 (38)	2.52	1.11	ปาน กลาง
รวม (N=183)						3.62	.518	ปาน กลาง

แรงบันดาลใจ

จากตารางที่ 4.7 กลุ่มตัวอย่างมีแรงบันดาลใจภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62) และเมื่อศึกษาในรายละเอียด พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีแรงบันดาลใจระดับ มากเรื่องความต้องการประกอบอาชีพมั่นคงและเห็นแบบอย่างคนพิการที่ประสบผลสำเร็จ (ค่าเฉลี่ย 4.64 และ 3.71) แต่รู้สึกว่าตนเป็นความหวังของครอบครัว และไม่อยากเป็นภาระของผู้อื่นในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.60 และ 2.52 ตามลำดับ)

ตารางที่ 4.8

ความสามารถ/ความถนัดของกลุ่มตัวอย่าง

ด้านความสามารถ/ ความถนัด	ระดับ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
ฝึกอาชีพได้สำเร็จตามที่หวัง	34.4 (63)	39.3 (72)	23.0 (42)	2.7 (5)	0.5 (1)	4.04	.857	มาก
ฝึกอาชีพได้อย่างมีความสุข	23.0 (42)	46.4 (85)	25.7 (47)	4.4 (8)	0.5 (1)	3.87	.835	มาก
ฝึกอาชีพในหลักสูตรที่ตรงกับ ความถนัด	24.0 (44)	33.3 (61)	35.0 (64)	4.9 (9)	2.7 (5)	3.71	.977	มาก
ได้รับรางวัลหรือคำชมเชย เกี่ยวกับความสามารถ	5.5 (10)	16.9 (31)	44.3 (81)	21.9 (40)	11.5 (21)	2.83	1.02 1	ปาน กลาง
รวม (N=183)						3.61	.669	ปาน กลาง

ความสามารถ/ความถนัด

จากตารางที่ 4.8 กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าตนมีความสามารถ/ความถนัดภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61) และเมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าฝึกอาชีพได้สำเร็จตามที่หวัง การฝึกอาชีพได้อย่างมีความสุข และฝึกอาชีพในหลักสูตรที่ตรงกับความถนัดในระดับมาก (มีค่าเฉลี่ย 4.04, 3.87 และ 3.71 ตามลำดับ) แต่เห็นว่าได้รับรางวัลหรือคำชมเชยเกี่ยวกับความสามารถของตนในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.83)

ตารางที่ 4.9
การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตของกลุ่มตัวอย่าง

การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต	ระดับ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
จะมีรายได้จากการประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงตนเอง	62.8 (115)	30.1 (55)	6.6 (12)	0.5 (1)	-	4.55	.643	มาก
ตั้งใจฝึกอาชีพเพื่อให้มีความชำนาญสำหรับการประกอบอาชีพในอนาคต	45.4 (83)	42.6 (78)	10.9 (20)	11 (2)	-	4.32	.711	มาก
ต้องฝึกอาชีพให้ได้ครบตามหลักสูตร	41.1 (75)	42.1 (77)	14.2 (26)	4 2.2	0.5 (1)	4.21	.806	มาก
จะทำงานตรงตามหลักสูตรที่ฝึกอาชีพ	31.1 (57)	41.5 (76)	23.5 (43)	3.3 (6)	0.5 (1)	3.99	.855	มาก
วางแผนเกี่ยวกับวิชาชีพที่ต้องฝึก	20.2 (37)	50.3 (92)	23.0 (42)	6.6 (12)	-	3.84	.820	มาก
รวม (N=183)						4.18	.567	มาก

การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต

จากตารางที่ 4.9 กลุ่มตัวอย่างตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18) และเมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า กลุ่มตัวอย่างตั้งเป้าหมายว่าจะมีรายได้จากการประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงตนเอง ตั้งใจฝึกอาชีพเพื่อให้มีความชำนาญสำหรับการประกอบอาชีพในอนาคต ต้องฝึกอาชีพให้ครบตามหลักสูตร จะทำงานตรงตามหลักสูตรที่ฝึกอาชีพ ในระดับมาก (มีค่าเฉลี่ย 4.55, 4.32, 4.21 และ 3.99 ตามลำดับ) และส่วนการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตด้านการวางแผนเกี่ยวกับวิชาชีพที่ต้องฝึก แม้จะอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.84) แต่เป็นค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุดของกลุ่มนี้

ตารางที่ 4.10
การเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มตัวอย่าง

การเห็นคุณค่าในตนเอง	ระดับ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
หลังการฝึกอาชีพจะมีงานทำและมีรายได้เพื่อเลี้ยงดูครอบครัว	31.7 (58)	38.8 (71)	26.2 (48)	3.3 (6)	-	3.99	.845	มาก
สามารถทำประโยชน์ให้สังคมได้	29.0 (53)	40.4 (74)	27.3 (50)	2.7 (5)	0.5 (1)	3.95	.850	มาก
มีความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง	31.1 (57)	36.6 (67)	26.8 (49)	4.4 (8)	1.1 (2)	3.92	.923	มาก
มีความสามารถทัดเทียมกับคนที่มีร่างกายปกติ	21.3 (39)	34.4 (63)	36.6 (67)	5.5 (10)	2.2 (4)	3.67	.944	ปานกลาง
ความพิการไม่เป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิต	24.0 (44)	32.2 (59)	31.7 (58)	7.7 (14)	4.4 (8)	3.64	1.06 4	ปานกลาง
รวม (N=183)						3.67	.944	มาก

การเห็นคุณค่าในตนเอง

จากตารางที่ 4.10 กลุ่มตัวอย่างเห็นคุณค่าในตนเองโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 และเมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า กลุ่มตัวอย่างคิดว่าภายหลังจากการฝึกอาชีพจะมีงานทำและมีรายได้เลี้ยงดูครอบครัว สามารถทำประโยชน์ให้สังคมได้ และมีความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเองในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.99, 3.95 และ 3.92 ตามลำดับ) แต่รู้สึกว่าคุณสมบัติทัดเทียมกับคนที่มีร่างกายปกติ และความพิการไม่เป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิต ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.67 และ 3.64 ตามลำดับ)

ตารางที่ 4.11

ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเองของกลุ่มตัวอย่าง

ความคิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ด้านการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต	4.18	.567	มาก
ด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง	3.67	.944	มาก
ด้านแรงบันดาลใจ	3.62	.518	ปานกลาง
ด้านความสามารถ/ความถนัด	3.61	.669	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.11 ผลสรุปภาพรวมความคิดเห็นทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างต่อปัจจัยภายในที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีการพัฒนาตนเอง คือ ตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตและเห็นคุณค่าในตนเอง ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.18 และ 3.67) แต่มีแรงบันดาลใจและความสามารถ/ความถนัด ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.62 และ 3.61)

ส่วนที่ 3 ปัจจัยภายนอกของคนที่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเอง

ปัจจัยภายนอก

ปัจจัยภายนอกของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย ครู/อาจารย์ เพื่อน สภาพแวดล้อมของโรงเรียน กิจกรรมของโรงเรียน และการสนับสนุนจากครอบครัว ผลการศึกษาปรากฏ ดังนี้

ตารางที่ 4.12

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อครู/อาจารย์

ครู/อาจารย์	ระดับ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
อาจารย์เป็นต้นแบบที่ดี	43.7 (80)	45.9 (84)	10.4 (19)	-	-	4.33	.657	มาก
อาจารย์เปิดโอกาสให้แสดง ความสามารถอย่างเต็มที่ใน ระหว่างการฝึกอาชีพ	39.3 (72)	46.4 (85)	13.1 (24)	1.1 (2)	-	4.24	.716	มาก
อาจารย์รับฟังความคิดเห็น เสมอ	25.1 (46)	47.5 (87)	24.0 (44)	3.3 (6)	-	3.95	.790	มาก
อาจารย์ให้กำลังใจเสมอเมื่อ รู้สึกท้อแท้	30.1 (55)	42.1 (77)	21.9 (40)	4.8 (9)	1.1 (2)	3.95	.903	มาก
มีปัญหาสามารถขอคำปรึกษา อาจารย์ได้	26.8 (49)	44.8 (82)	21.9 (40)	6.0 (11)	0.5 (1)	3.91	.879	มาก
รวม (N=183)						4.08	.630	มาก

ครู/อาจารย์

จากตารางที่ 4.12 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อครู/อาจารย์ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 และเมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าอาจารย์เป็นต้นแบบที่ดี เปิดโอกาสให้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ในระหว่างการฝึกอาชีพ รับฟังความคิดเห็นเสมอและให้กำลังใจเสมอเมื่อรู้สึกท้อแท้ ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33, 4.24, 3.95 และ 3.95 ตามลำดับรวมทั้งสามารถขอคำปรึกษาอาจารย์เมื่อมีปัญหาได้ ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.91) ด้วยเช่นกัน แต่เป็นค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุดของกลุ่มนี้

ตารางที่ 4.13
ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อเพื่อน

เพื่อน	ระดับ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
มีความสุขในการทำกิจกรรม ร่วมกับเพื่อน	23.0 (42)	48.6 (89)	23.0 (42)	4.9 (9)	0.5 (1)	3.89	.834	มาก
แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์ร่วมกับเพื่อน	15.8 (29)	46.4 (85)	33.9 (62)	2.2 (4)	1.6 (3)	3.73	.813	มาก
ได้รับกำลังใจจากเพื่อนเมื่อ รู้สึกท้อแท้	16.4 (30)	32.2 (59)	39.3 (72)	9.8 (18)	2.2 (4)	3.51	.954	ปาน กลาง
เมื่อมีปัญหาเพื่อนจะให้ความ ช่วยเหลือ	13.7 (25)	32.2 (59)	42.6 (78)	9.3 (17)	2.2 (4)	3.46	.918	ปาน กลาง
เพื่อนเป็นต้นแบบที่ดี	10.4 (19)	28.4 (52)	48.6 (89)	8.2 (15)	4.4 (8)	3.32	.926	ปาน กลาง
เพื่อนมีส่วนช่วยในการ ตัดสินใจทุกเรื่อง	4.4 (8)	15.3 (28)	49.2 (90)	23.0 (42)	8.2 (15)	2.85	.931	ปาน กลาง
รวม (N=183)						3.46	.639	ปาน กลาง

เพื่อน

จากตารางที่ 4.13 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อเพื่อนในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 และเมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสุขในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ร่วมกับเพื่อน ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.89 และ 3.83) แต่ได้รับกำลังใจ ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหา การเป็นต้นแบบที่ดีและการมีส่วนช่วยตัดสินใจทุกเรื่องจากเพื่อน ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.51, 3.46, 3.32 และ 2.85 ตามลำดับ)

ตารางที่ 4.14

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อสภาพแวดล้อมของโรงเรียน

สภาพแวดล้อมของโรงเรียน	ระดับ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
สิ่งอำนวยความสะดวกที่ทางโรงเรียนจัดให้เอื้อต่อสภาพความพิการ	38.8 (71)	47.0 (86)	10.9 (20)	3.3 (6)	-	4.21	.766	มาก
สิ่งอำนวยความสะดวกภายในโรงเรียนช่วยให้ใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข	30.1 (55)	49.2 (90)	19.7 (36)	1.1 (2)	-	4.08	.733	มาก
หลักสูตรมีหลากหลายสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	25.7 (47)	54.6 (100)	16.4 (30)	3.3 (6)	-	4.03	.744	มาก
มีการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนที่เหมาะสมในแต่ละหลักสูตร	19.1 (35)	53.6 (98)	26.8 (49)	0.5 (1)	-	3.91	.690	มาก
อุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน	14.8 (27)	42.1 (77)	34.4 (63)	8.7 (16)	-	3.63	.841	ปานกลาง
รวม (N=183)						3.97	.562	มาก

สภาพแวดล้อมของโรงเรียน

จากตารางที่ 4.14 กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าโรงเรียนมีความเหมาะสมของสภาพแวดล้อมภาพรวม ในระดับ มาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 และเมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า สิ่งอำนวยความสะดวกที่โรงเรียนจัดให้เอื้อต่อสภาพความพิการ สิ่งอำนวยความสะดวกภายในโรงเรียนช่วยให้ใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข โรงเรียนมีหลักสูตรที่หลากหลายสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และมีการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนที่เหมาะสมในแต่ละหลักสูตร

(ค่าเฉลี่ย 4.21, 4.08, 4.03 และ 3.91 ตามลำดับ) แต่อุปกรณ์การเรียนการสอนเพียงพอกับจำนวนนักเรียน ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.63)

ตารางที่ 4.15

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อกิจกรรมของโรงเรียน

กิจกรรมของโรงเรียน	ระดับ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
เข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน	34.4 (63)	45.9 (84)	18.6 (34)	1.1 (2)	-	4.14	.747	มาก
กิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ทำให้มีสังคมที่กว้างขึ้น	33.9 (62)	47.5 (87)	16.9 (31)	1.1 (2)	0.5 (1)	4.13	.766	มาก
กิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ทำให้ได้รับประสบการณ์ที่ หลากหลาย	33.3 (61)	48.1 (88)	16.4 (30)	1.6 (3)	0.5 (1)	4.12	.775	มาก
กิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ทำให้มีความมั่นใจในตนเอง	19.1 (35)	48.1 (88)	27.9 (51)	4.4 (8)	0.5 (1)	3.81	.813	มาก
กิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ทำให้ได้แสดงความสามารถที่ ถนัด	17.5 (32)	41.5 (76)	35.5 (65)	4.4 (8)	1.1 (2)	3.70	.847	มาก
รวม (N=183)						3.98	.619	มาก

กิจกรรมของโรงเรียน

จากตารางที่ 4.15 กลุ่มตัวอย่างเห็นว่ากิจกรรมของโรงเรียน ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 และเมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน กิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นทำให้มีสังคมที่กว้างขึ้น ได้รับประสบการณ์ที่หลากหลาย และมั่นใจในตนเอง ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.14, 4.13, 4.12 และ 3.81 ตามลำดับ) รวมทั้งกิจกรรมที่

ทางโรงเรียนจัดขึ้นทำให้ได้แสดงความสามารถที่ถนัด แม้จะอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.70) แต่เป็นค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุดของกลุ่มนี้

ตารางที่ 4.16

ความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างต่อการสนับสนุนจากครอบครัว

การสนับสนุนจากครอบครัว	ระดับ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
ครอบครัวสนับสนุนให้เข้ารับการฝึกอาชีพ	55.7 (102)	31.1 (57)	9.8 (18)	1.6 (3)	1.6 (3)	4.38	.855	มาก
ครอบครัวเป็นกำลังใจให้เมื่อเกิดความท้อแท้	63.9 (117)	18.0 (33)	11.5 (21)	3.8 (7)	2.7 (5)	4.37	1.01 2	มาก
ครอบครัวสนับสนุนให้ทำกิจกรรมที่สนใจ	47.5 (87)	39.3 (72)	9.8 (18)	2.7 (5)	0.5 (1)	4.31	.801	มาก
สามารถขอคำปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือจากครอบครัวได้	55.7 (102)	25.7 (47)	12.0 (22)	3.3 (6)	3.3 (6)	4.27	1.01 7	มาก
ครอบครัวยอมรับว่ามีความสามารถเหมือนคนปกติ	40.4 (74)	32.8 (60)	22.4 (41)	3.3 (6)	1.1 (2)	4.08	.925	มาก
รวม (N=183)						4.28	.744	มาก

การสนับสนุนจากครอบครัว

จากตารางที่ 4.16 กลุ่มตัวอย่างได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว ภาพรวมอยู่ในระดับ มาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 และเมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า กลุ่มตัวอย่างครอบครัวสนับสนุนให้เข้ารับการฝึกอาชีพ เป็นกำลังใจเมื่อเกิดความท้อแท้ สนับสนุนให้ทำกิจกรรมที่สนใจ และสามารถขอคำปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือได้ (ค่าเฉลี่ย 4.38, 4.37, 4.31 และ 4.27 ตามลำดับ) ครอบครัวยอมรับว่ามีความสามารถเหมือนคนปกติแม้จะอยู่ในระดับมาก(ค่าเฉลี่ย 4.08) แต่เป็นค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุดของกลุ่มนี้

ตารางที่ 4.17

สรุปภาพรวมความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัจจัยภายนอก
ที่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเอง

ความคิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ด้านการสนับสนุนจากครอบครัว	4.28	.744	มาก
ด้านครู/อาจารย์	4.08	.630	มาก
ด้านกิจกรรมของโรงเรียน	3.98	.619	มาก
ด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียน	3.97	.562	มาก
ด้านเพื่อน	3.46	.639	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.17 สรุปภาพรวมเกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัจจัยภายนอกที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีการพัฒนาตนเองโดยมีการสนับสนุนจากครอบครัว ครู/อาจารย์ กิจกรรมโรงเรียนและ สภาพแวดล้อมของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.28, 4.08, 3.98 และ 3.97 ตามลำดับ ส่วนเพื่อนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.46)

ส่วนที่ 4 การพัฒนาตนเอง

การพัฒนาตนเองของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย การเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ การสร้างนิสัยที่ดี การสร้างบุคลิกภาพที่ดีและการปรับตัว ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

ตารางที่ 4.18

การเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์เพื่อพัฒนาตนเอง

การเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถและ ประสบการณ์	ระดับการปฏิบัติ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
สอบถาม รับฟังและ แลกเปลี่ยนความรู้กับผู้มี ประสบการณ์หากมีข้อสงสัย	20.8 (38)	44.3 (81)	30.1 (55)	3.8 (7)	1.1 (2)	3.80	.850	มาก
เข้าร่วมการฝึกอบรมอยู่เสมอ	14.2 (26)	34.4 (63)	42.6 (78)	6.0 (11)	2.7 (5)	3.51	.907	ปาน กลาง
ศึกษาเพิ่มเติมนอกเหนือจาก ในชั้นเรียน	14.8 (27)	33.3 (61)	39.3 (72)	10.9 (20)	1.6 (3)	3.49	.931	ปาน กลาง
ไปศึกษาดูงานนอกสถานที่ เมื่อมีโอกาส	12.6 (23)	28.4 (52)	36.1 (66)	16.9 (31)	6.0 (11)	3.25	1.06 9	ปาน กลาง
อ่านหนังสือเป็นประจำ	7.7 (14)	20.8 (38)	56.8 (104)	11.5 (21)	3.3 (6)	3.18	.855	ปาน กลาง
รวม (N=183)						3.44	.656	ปาน กลาง

การเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

จากตารางที่ 4.18 กลุ่มตัวอย่างเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 และเมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพิ่มพูนความรู้โดยการสอบถาม รับฟังและแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้มีประสบการณ์ หากมีข้อสงสัย ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.80) ส่วนการเข้าร่วมการฝึกอบรมอยู่เสมอ การศึกษาเพิ่มเติมนอกเหนือจากในชั้นเรียน ไปดูงานนอกสถานที่เมื่อมีโอกาสและอ่านหนังสือเป็นประจำ ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.51, 3.49, 3.25 และ 3.18 ตามลำดับ)

ตารางที่ 4.19
การสร้างนิสัยที่ดีเพื่อพัฒนาตนเอง

การสร้างนิสัยที่ดี	ระดับการปฏิบัติ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
พยายามช่วยเหลือตนเอง	60.1 (110)	35.5 (65)	3.8 (7)	0.5 (1)	-	4.55	.599	มาก
พยายามฝึกตนเองให้เป็นผู้ที่ไม่ย่อท้อ	34.4 (63)	49.2 (90)	13.7 (25)	1.1 (2)	1.6 (3)	4.14	.811	มาก
มักจะช่วยเหลือเพื่อนเมื่อเพื่อนมีปัญหา	24.6 (45)	53.0 (97)	21.3 (39)	1.1 (2)	-	4.01	.711	มาก
ฝึกตนเองให้เป็นผู้ที่ตรงต่อเวลา	25.1 (46)	51.4 (94)	21.3 (39)	2.2 (4)	-	3.99	.745	มาก
ปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ทางโรงเรียนกำหนดไว้	21.9 (40)	45.9 (84)	27.9 (51)	2.7 (5)	1.6 (3)	3.84	.855	มาก
รวม (N=183)						4.11	.524	มาก

การสร้างนิสัยที่ดี

จากตารางที่ 4.19 กลุ่มตัวอย่างมีระดับการปฏิบัติต่อการสร้างนิสัยที่ดี ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 และเมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วยเหลือตนเอง ฝึกตนเองให้เป็นผู้ที่ไม่ย่อท้อ ช่วยเหลือเพื่อนเมื่อเพื่อนมีปัญหาและฝึกตนเองให้เป็นผู้ตรงต่อเวลา ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.55, 4.14, 4.01 และ 3.99 ตามลำดับ) ส่วนการปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ทางโรงเรียนกำหนดไว้แม้จะอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.84) แต่เป็นค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุดของกลุ่มนี้

ตารางที่ 4.20
การสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การสร้างบุคลิกภาพที่ดี	ระดับการปฏิบัติ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ดูแลเอาใจใส่เรื่องความสะอาดและการแต่งกาย	54.1 (99)	36.6 (67)	9.3 (17)	-	-	4.45	.660	มาก
ดูแลสุขภาพร่างกายให้สมบูรณ์เสมอ	43.2 (79)	41.0 (75)	14.2 (26)	1.1 (2)	0.5 (1)	4.25	.779	มาก
พยายามปรับปรุงบุคลิกภาพของตนเอง	41.0 (75)	41.5 (76)	16.4 (30)	1.1 (2)	-	4.22	.755	มาก
เรียนรู้ที่จะมีมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	41.5 (76)	40.4 (74)	15.8 (29)	2.2 (4)	-	4.21	.787	มาก
พยายามสร้างความมั่นใจในตนเอง	39.3 (72)	39.3 (72)	18.6 (34)	1.6 (3)	1.1 (2)	4.14	.853	มาก
รวม (N=183)						4.26	.617	มาก

การสร้างบุคลิกภาพที่ดี

จากตารางที่ 4.20 กลุ่มตัวอย่างสร้างบุคลิกภาพที่ดี ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และเมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า กลุ่มตัวอย่างดูแลเอาใจใส่เรื่องความสะอาดและการแต่งกาย ดูแลสุขภาพร่างกายให้สมบูรณ์อยู่เสมอ ปรับปรุงบุคลิกภาพตนเอง และเรียนรู้ที่จะมีมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (ค่าเฉลี่ย 4.45, 4.25, 4.22 และ 4.21 ตามลำดับ) ส่วนการสร้างความมั่นใจในตนเองแม้จะอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.14) แต่เป็นค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุดของกลุ่มนี้

ตารางที่ 4.21
การปรับตัว

การปรับตัว	ระดับการปฏิบัติ					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
ยินดีและเต็มใจเมื่อได้รับการร้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น	35.0 (64)	47.5 (87)	15.8 (29)	1.1 (2)	0.5 (1)	4.15	.762	มาก
สามารถพูดคุยและร่วมกิจกรรมกับเพื่อนได้ทุกคน	37.7 (69)	35.5 (65)	24.6 (45)	1.1 (2)	1.1 (2)	4.08	.874	มาก
มีความสุขในการใช้ชีวิตในโรงเรียน	32.2 (59)	34.4 (63)	30.6 (56)	1.6 (3)	1.1 (2)	3.95	.891	มาก
ปรับตัวได้ทุกสถานการณ์	23.5 (43)	49.2 (90)	25.1 (46)	1.1 (2)	1.1 (2)	3.93	.792	มาก
สนิทกับบุคคลอื่นได้ในเวลาอันรวดเร็ว	17.5 (32)	32.7 (68)	34.4 (63)	7.1 (13)	3.8 (7)	3.57	.985	มาก
รวม (N=183)						3.94	.603	มาก

การปรับตัว

จากตารางที่ 4.21 การปรับตัว ภาพรวมอยู่ในระดับ มาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 และเมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่า กลุ่มตัวอย่างยินดีและเต็มใจเมื่อได้รับการร้องขอ สามารถพูดคุยและร่วมกิจกรรมกับเพื่อนได้ทุกคน มีความสุขในการใช้ชีวิตในโรงเรียน และปรับตัวได้ทุกสถานการณ์ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15, 4.08, 3.95 และ 3.93 ตามลำดับ) ส่วนการสนิทกับบุคคลอื่นได้ในเวลาอันรวดเร็วแม้จะอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.57) แต่เป็นค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุดของกลุ่มนี้

ตารางที่ 4.22

สรุปภาพรวมระดับการปฏิบัติของกลุ่มตัวอย่างต่อการพัฒนาตนเอง

ความคิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ด้านการสร้างบุคลิกภาพที่ดี	4.26	.617	มาก
ด้านการสร้างนิสัยที่ดี	4.11	.524	มาก
ด้านการปรับตัว	3.94	.603	มาก
ด้านการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์	3.44	.656	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.22 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีภาพรวมเกี่ยวกับการพัฒนาตนเอง ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติต่อการพัฒนาตนเองด้านการสร้างบุคลิกภาพที่ดี ด้านการสร้างนิสัยที่ดี และด้านการปรับตัว ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.26, 4.11 และ 3.94 ตามลำดับ) ส่วนการให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.44)

ส่วนที่ 5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการพัฒนาตนเองเพื่อการประกอบอาชีพ

ตารางที่ 4.23

ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างเพศ
กับการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์

เพศ	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	130	2.75	.983	-.834	0.406
หญิง	53	2.89	1.155		

เพศ**เพศกับการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์**

จากตารางที่ 4.23 พบว่า เพศหญิงมีการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ค่าเฉลี่ย 2.89 ส่วนเพศชายมีการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ เฉลี่ย 2.75 แสดงว่า เพศหญิงมีการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ มากกว่าเพศชาย เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ (t-test) พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = 0.05$) แสดงว่าเพศที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์

ตารางที่ 4.24

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างเพศกับ
การสร้างนิสัยที่ดี

เพศ	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	130	3.78	.915	-1.536	0.126
หญิง	53	4.00	.707		

เพศกับการสร้างนิสัยที่ดี

จากตารางที่ 4.24 พบว่า เพศหญิงมีการสร้างนิสัยที่ดี ค่าเฉลี่ย 4.00 ส่วนเพศชายมีการสร้างนิสัยที่ดี เฉลี่ย 3.78 แสดงว่า เพศหญิงมีการสร้างนิสัยที่ดี มากกว่าเพศชาย เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ (t-test) พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = 0.05$) แสดงว่าเพศที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการสร้างนิสัยที่ดี

ตารางที่ 4.25

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างเพศ
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

เพศ	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	130	4.01	1.000	-1.376	0.171
หญิง	53	4.23	.912		

เพศกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

จากตารางที่ 4.25 พบว่า เพศหญิงมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดี ค่าเฉลี่ย 4.23 ส่วนเพศชายมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดี เฉลี่ย 4.23 แสดงว่า เพศหญิงมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่า เพศชาย เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ (t-test) พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = 0.05$) แสดงว่าเพศที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ตารางที่ 4.26

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง
เพศกับการปรับตัว

เพศ	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	130	3.48	1.021	-1.581	0.116
หญิง	53	3.74	.964		

จากตารางที่ 4.26 พบว่า เพศหญิงมีการปรับตัว ค่าเฉลี่ย 3.74 ส่วนเพศชายมีการปรับตัวเฉลี่ย 3.48 แสดงว่า เพศหญิงมีการปรับตัว มากกว่าเพศชาย เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ (t-test) พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P = 0.05$) แสดงว่าเพศที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการปรับตัว

ตารางที่ 4.27

ความแตกต่างระหว่างอายุกับการเพิ่มพูนความรู้
ความสามารถและประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4	4.579	1.145	1.072	0.372
ภายในกลุ่ม	178	190.110	1.068		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.28

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับการเพิ่มพูน
ความรู้ความสามารถและประสบการณ์

อายุ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 21 ปี	55	2.80	1.208
21-25 ปี	53	2.64	.857
26-30 ปี	51	2.76	.992
31-35 ปี	18	3.22	1.114
มากกว่า 35 ปี	6	2.83	.753
รวม	183	2.79	1.034

อายุกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 1.145 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 1.068 และอายุมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 2.79 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า อายุที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ดังตารางที่ 4.27 และตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.29

ความแตกต่างระหว่างอายุกับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4	5.033	1.258	1.714	0.149
ภายในกลุ่ม	178	130.682	.734		
รวม	182	135.716			

ตารางที่ 4.30
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุ
กับการสร้างนิสัยที่ดี

อายุ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 21 ปี	55	3.78	.994
21-25 ปี	53	3.70	.799
26-30 ปี	51	3.92	.821
31-35 ปี	18	4.28	.669
มากกว่า 35 ปี	6	3.83	.753
รวม	183	3.85	.864

อายุกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 1.258 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.734 และพบว่า อายุมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 3.85 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า อายุที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการพัฒนาตนเองด้านการสร้างนิสัยที่ดี ดังตารางที่ 4.29 และ ตารางที่ 4.30

ตารางที่ 4.31
ความแตกต่างระหว่างอายุกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4	2.185	.546	0.566	0.688
ภายในกลุ่ม	178	171.891	.966		
รวม	182	174.077			

ตารางที่ 4.32
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุ
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

อายุ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 21 ปี	55	4.04	1.053
21-25 ปี	53	4.00	.941
26-30 ปี	51	4.08	.1.036
31-35 ปี	18	4.39	.698
มากกว่า 35 ปี	6	4.00	.894
รวม	183	4.07	.978

อายุกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี พบว่ามีค่าเฉลี่ยภายในกลุ่มเท่ากับ 0.966 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม เท่ากับ 0.546 และพบว่า อายุมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.07 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า อายุที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการพัฒนาตนเองด้านการสร้างบุคลิกภาพที่ดี ดังตารางที่ 4.31 และ ตารางที่ 4.32

ตารางที่ 4.33
ความแตกต่างระหว่างอายุกับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4	4.365	1.091	1.074	0.371
ภายในกลุ่ม	178	180.891	1.016		
รวม	182	185.257			

ตารางที่ 4.34

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับการปรับตัว

อายุ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 21 ปี	55	3.45	1.168
21-25 ปี	53	3.49	.953
26-30 ปี	51	3.57	.922
31-35 ปี	18	4.00	.767
มากกว่า 35 ปี	6	3.50	1.225
รวม	183	3.55	1.009

อายุกับการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับการปรับตัว พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 1.091 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 1.016 และอายุมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 3.55 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า อายุที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการปรับตัว ดังตารางที่ 4.33 และ ตารางที่ 4.34

ตารางที่ 4.35

ความแตกต่างระหว่างสถานภาพสมรสกับการเพิ่มพูนความรู้
ความสามารถและประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	.380	.190	0.176	0.839
ภายในกลุ่ม	180	194.689	1.079		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.36

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างสถานภาพสมรส
กับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

สถานภาพ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
โสด	178	2.79	1.034
สมรส	4	2.50	1.291
หม้าย	1	3.00	.000
รวม	183	2.79	1.034

สถานภาพ

สถานภาพสมรสกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสถานภาพสมรสกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ พบว่ามีค่าเฉลี่ยภายในกลุ่มเท่ากับ 1.079 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม เท่ากับ 0.190 และสถานภาพสมรสมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 2.79 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ดังตารางที่ 4.35 และ ตารางที่ 4.36

ตารางที่ 4.37

ความแตกต่างระหว่างสถานภาพกับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	.061	.031	0.041	0.960
ภายในกลุ่ม	180	135.654	.754		
รวม	182	135.716			

ตารางที่ 4.38
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างสถานภาพ
กับการสร้างนิสัยที่ดี

สถานภาพ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
โสด	178	3.85	.867
สมรส	4	3.75	.957
หม้าย	1	4.00	.000
รวม	183	3.85	.864

สถานภาพสมรสกับการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการสร้าง นิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสถานภาพสมรสกับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่ามีค่าเฉลี่ยภายในกลุ่มเท่ากับ 0.754 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม เท่ากับ 0.031 และสถานภาพสมรสมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 3.85 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการสร้างนิสัยที่ดี ดังตารางที่ 4.37 และ ตารางที่ 4.38

ตารางที่ 4.39
ความแตกต่างระหว่างสถานภาพสมรสกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	.428	.214	0.222	0.801
ภายในกลุ่ม	180	173.649	.965		
รวม	182	194.077			

ตารางที่ 4.40

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างสถานภาพสมรส
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

สถานภาพ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
โสด	178	4.08	.983
สมรส	4	3.75	.975
หม้าย	1	4.00	.000
รวม	183	4.07	.978

สถานภาพสมรสกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสถานภาพสมรสกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยภายในกลุ่มกลุ่มเท่ากับ 0.965 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม เท่ากับ 0.214 และ สถานภาพสมรสมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.07 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพที่ดี ดังตารางที่ 4.39 และ ตารางที่ 4.40

ตารางที่ 4.41

ความแตกต่างระหว่างสถานภาพสมรสกับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	1.116	.558	0.546	0.580
ภายในกลุ่ม	180	184.140	1.023		
รวม	182	185.257			

ตารางที่ 4.42

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างสถานภาพสมรส
กับการปรับตัว

สถานภาพ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
โสด	178	3.54	1.009
สมรส	4	4.00	1.155
หม้าย	1	3.00	.000
รวม	183	3.55	1.009

สถานภาพสมรสกับการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสถานภาพสมรสกับการปรับตัว พบว่ามีค่าเฉลี่ยภายในกลุ่มเท่ากับ 1.023 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม เท่ากับ 0.558 และสถานภาพสมรสมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 3.55 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการปรับตัว ดังตารางที่ 4.41 และ ตารางที่ 4.42

ตารางที่ 4.43

ความแตกต่างระหว่างความรู้พื้นฐานกับการเพิ่มพูนความรู้
ความสามารถและประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	10.717	2.143	2.062	0.072
ภายในกลุ่ม	177	183.971	1.039		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.44

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างความรู้พื้นฐาน
กับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

ความรู้พื้นฐาน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ประถมศึกษา	16	3.31	1.195
มัธยมศึกษาตอนต้น	66	2.70	.976
มัธยมศึกษาตอนปลาย	76	2.83	.971
ปวช/ปวส	22	2.59	1.182
การศึกษานอกโรงเรียน	1	4.00	.000
ปริญญาตรี	2	1.50	.707
รวม	183	2.79	1.034

ความรู้พื้นฐาน

ความรู้พื้นฐานกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้พื้นฐานกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 2.143 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 1.039 และความรู้พื้นฐานมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 2.79 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า ความรู้พื้นฐานที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ดังตารางที่ 4.43 และ ตารางที่ 4.44

ตารางที่ 4.45

ความแตกต่างระหว่างความรู้พื้นฐานกับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	7.435	1.487	2.052	0.074
ภายในกลุ่ม	177	128.281	.725		
รวม	182	135.716			

ตารางที่ 4.46

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างความรู้พื้นฐาน
กับการสร้างนิสัยที่ดี

ความรู้พื้นฐาน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ประถมศึกษา	16	4.44	.814
มัธยมศึกษาตอนต้น	66	3.80	.932
มัธยมศึกษาตอนปลาย	76	3.79	.822
ปวช/ปวส	22	3.82	.664
การศึกษานอกโรงเรียน	1	4.00	.000
ปริญญาตรี	2	3.00	1.414
รวม	183	3.85	.864

ความรู้พื้นฐานกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้พื้นฐานกับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 1.487 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.725 และความรู้พื้นฐานมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 3.85 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า ความรู้พื้นฐานที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการสร้างนิสัยที่ดี ดังตารางที่ 4.45 และ ตารางที่ 4.46

ตารางที่ 4.47

ความแตกต่างระหว่างความรู้พื้นฐานกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	3.593	0.719	0.746	0.590
ภายในกลุ่ม	177	170.484	0.963		
รวม	182	174.077			

ตารางที่ 4.48

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างความรู้พื้นฐาน
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ความรู้พื้นฐาน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ประถมศึกษา	16	4.37	.057
มัธยมศึกษาตอนต้น	66	3.94	1.006
มัธยมศึกษาตอนปลาย	76	4.11	.918
ปวช/ปวส	22	4.09	1.109
การศึกษานอกโรงเรียน	1	5.00	.000
ปริญญาตรี	2	4.00	1.414
รวม	183	4.07	.978

ความรู้พื้นฐานกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้พื้นฐานกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยภายในกลุ่มเท่ากับ 0.963 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม เท่ากับ 0.719 และความรู้พื้นฐานมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.07 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่าความรู้พื้นฐานที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพที่ดี ดังตารางที่ 4.47 และ ตารางที่ 4.48

ตารางที่ 4.49

ความแตกต่างระหว่างความรู้พื้นฐานกับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	5.809	1.162	1.146	0.338
ภายในกลุ่ม	177	179.447	1.014		
รวม	182	185.257			

ตารางที่ 4.50
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างความรู้พื้นฐาน
กับการปรับตัว

ความรู้พื้นฐาน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ประถมศึกษา	16	3.81	.911
มัธยมศึกษาตอนต้น	66	3.39	1.065
มัธยมศึกษาตอนปลาย	76	3.62	.923
ปวช/ปวส	22	3.59	1.141
การศึกษานอกโรงเรียน	1	5.00	.000
ปริญญาตรี	2	3.00	1.414
รวม	183	3.55	1.009

ความรู้พื้นฐานกับการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้พื้นฐานกับการปรับตัว พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 1.162 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 1.014 และความรู้พื้นฐานมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 3.55 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า ความรู้พื้นฐานที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการปรับตัว ดังตารางที่ 4.49 และ ตารางที่ 4.50

ตารางที่ 4.51
ความแตกต่างระหว่างหลักสูตรการฝึกอาชีพกับการเพิ่มพูน
ความรู้ความสามารถและประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	3	8.253	2.751	2.641	0.051
ภายในกลุ่ม	179	186.436	1.042		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.52

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างหลักสูตรฝึกอาชีพ
กับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

หลักสูตรการฝึกอาชีพ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
อิเล็กทรอนิกส์	40	2.95	.986
การพัฒนาระบบสารสนเทศ	80	2.60	1.001
คอมพิวเตอร์และการจัดการธุรกิจ	37	2.73	1.097
ภาคภาษาอังกฤษ			
กลุ่มที่ไม่ใช้อิเล็กทรอนิกส์	26	3.19	1.021
รวม	183	2.79	1.034

หลักสูตรการฝึกอาชีพ

หลักสูตรการฝึกอาชีพกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างหลักสูตรการฝึกอาชีพกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 2.751 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 1.042 และหลักสูตรการฝึกอาชีพมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 2.79 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า หลักสูตรการฝึกอาชีพที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ดังตารางที่ 4.51 และ ตารางที่ 4.52

ตารางที่ 4.53

ความแตกต่างระหว่างหลักสูตรการฝึกอาชีพกับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	3	6.319	2.106	2.914	0.036*
ภายในกลุ่ม	179	129.397	.723		
รวม	182	135.716			

ตารางที่ 4.54
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างหลักสูตรฝึกอาชีพ
กับการสร้างนิสัยที่ดี

หลักสูตรการฝึกอาชีพ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
อิเล็กทรอนิกส์	40	4.03	0.800
การพัฒนาระบบสารสนเทศ	80	3.64	0.917
คอมพิวเตอร์และการจัดการธุรกิจ	37	3.97	0.799
ภาคภาษาอังกฤษ			
กลุ่มที่ไม่ใช้อิเล็กทรอนิกส์	26	4.04	0.774
รวม	183	3.85	0.864

ตารางที่ 4.55
เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างหลักสูตรการฝึกอาชีพ
กับการสร้างนิสัยที่ดี

หลักสูตรการฝึกอาชีพ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	อิเล็กทรอนิกส์	การพัฒนา ระบบ สารสนเทศ	คอมพิวเตอร์และ การจัดการธุรกิจ ภาคภาษาอังกฤษ	กลุ่มที่ไม่ใช้ อิเล็กทรอนิกส์
อิเล็กทรอนิกส์	40	4.03	0.000	0.140	0.995	1.000
การพัฒนา ระบบ สารสนเทศ	80	3.64	-	0.000	0.272	0.229
คอมพิวเตอร์ และการจัดการ ธุรกิจภาค ภาษาอังกฤษ	37	3.97	-	-	0.000	0.993
กลุ่มที่ไม่ใช้ อิเล็กทรอนิกส์	26	4.04	-	-	-	0.000
รวม	183	3.85				

หลักสูตรการฝึกอาชีพกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างหลักสูตรการฝึกอาชีพกับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 2.106 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ .723 พบว่า หลักสูตรการฝึกอาชีพ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.85$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า หลักสูตรการฝึกอาชีพที่แตกต่างกัน มีผลต่อ การการสร้างนิสัยที่ดี (ตารางที่ 4.53 และ ตารางที่ 4.54) แต่เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบ พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่าง หลักสูตรการฝึกอาชีพกับการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการสร้างนิสัยที่ดีเป็นรายคู่ ไม่มีคู่ใดมีความแตกต่าง (ตารางที่ 4.55)

ตารางที่ 4.56

ความแตกต่างระหว่างหลักสูตรการฝึกอาชีพกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	3	6.409	2.136	2.281	0.081
ภายในกลุ่ม	179	167.667	.937		
รวม	182	174.077			

ตารางที่ 4.57

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างหลักสูตรฝึกอาชีพ
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

หลักสูตรการฝึกอาชีพ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
อิเล็กทรอนิกส์	40	4.15	0.893
การพัฒนาระบบสารสนเทศ	80	3.88	1.072
คอมพิวเตอร์และการจัดการธุรกิจ	37	4.35	0.889
ภาคภาษาอังกฤษ			
กลุ่มที่ไม่ใช้อิเล็กทรอนิกส์	26	4.15	0.834
รวม	183	4.07	0.978

หลักสูตรการฝึกอาชีพกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างหลักสูตรการฝึกอาชีพกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 2.136 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.937 พบว่าหลักสูตรการฝึกอาชีพมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.07 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่าหลักสูตรการฝึกอาชีพที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพที่ดี (ตารางที่ 4.56 และ ตารางที่ 4.57)

ตารางที่ 4.58

ความแตกต่างระหว่างหลักสูตรการฝึกอาชีพกับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	3	11.299	3.766	3.876	.010*
ภายในกลุ่ม	179	173.958	.972		
รวม	182	185.257			

ตารางที่ 4.59

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างหลักสูตรฝึกอาชีพ
กับการปรับตัว

หลักสูตรการฝึกอาชีพ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
อิเล็กทรอนิกส์	40	3.53	0.640
การพัฒนาระบบสารสนเทศ	80	3.31	1.121
คอมพิวเตอร์และการจัดการธุรกิจ	37	3.92	0.924
ภาคภาษาอังกฤษ			
กลุ่มที่ไม่ใช้อิเล็กทรอนิกส์	26	3.81	1.059
รวม	183	3.55	1.009

ตารางที่ 4.60
การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างหลักสูตรการฝึกอาชีพ
กับการปรับตัว

หลักสูตรการฝึกอาชีพ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	อิลีกทรอนิกส์	การพัฒนา ระบบ สารสนเทศ	คอมพิวเตอร์และ การจัดการธุรกิจ ภาคภาษาอังกฤษ	กลุ่มที่ไม่ใช้อิลีกทรอนิกส์
อิลีกทรอนิกส์	40	3.53	0.000	0.744	0.384	0.730
การพัฒนา ระบบ สารสนเทศ	80	3.31	-	0.000	0.025*	0.179
คอมพิวเตอร์ และการจัดการ ธุรกิจภาค ภาษาอังกฤษ	37	3.92	-	-	0.000	0.978
กลุ่มที่ไม่ใช้อิลีกทรอนิกส์	26	3.81	-	-	-	0.000
รวม	183	3.55				

หลักสูตรการฝึกอาชีพกับการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างหลักสูตรการฝึกอาชีพกับการปรับตัว พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 3.766 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ .972 พบว่า หลักสูตรการฝึกอาชีพ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.55$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า หลักสูตรการฝึกอาชีพที่แตกต่างกัน มีผลต่อการปรับตัว (ตารางที่ 4.58 และ ตารางที่ 4.59) แต่เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า หลักสูตรการพัฒนาระบบสารสนเทศกับหลักสูตรคอมพิวเตอร์และการจัดการธุรกิจภาคภาษาอังกฤษ มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยหลักสูตรคอมพิวเตอร์และการจัดการธุรกิจภาคภาษาอังกฤษ มีการปรับตัวมากกว่า หลักสูตรการพัฒนาระบบสารสนเทศ (ตารางที่ 4.60)

ตารางที่ 4.61

สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรกับการเพิ่มพูน
ความรู้ความสามารถและประสบการณ์

ตัวแปร	ค่าคะแนน	ผลการทดสอบ	
		แตกต่างกัน	ไม่แตกต่าง
เพศ	0.406		✓
อายุ	0.372		✓
สถานภาพสมรส	0.839		✓
ความรู้พื้นฐาน	0.072		✓
หลักสูตรการฝึกอาชีพ	0.051		✓

จากตารางที่ 4.61 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไปกับการพัฒนาตนเองด้านการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์จากกลุ่มตัวอย่างพบว่า เพศ อายุ สถานภาพสมรส ความรู้พื้นฐาน หลักสูตรการฝึกอาชีพ ไม่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเองด้านการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

ตารางที่ 4.62

สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปร
กับการสร้างนิสัยที่ดี

ตัวแปร	ค่าคะแนน	ผลการทดสอบ	
		แตกต่างกัน	ไม่แตกต่าง
เพศ	0.126		✓
อายุ	0.149		✓
สถานภาพสมรส	0.906		✓
ความรู้พื้นฐาน	0.074		✓
หลักสูตรการฝึกอาชีพ	0.036	✓	

จากตารางที่ 4.62 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไปกับการพัฒนาตนเองด้านการสร้างนิสัย ที่ดีจากกลุ่มตัวอย่างพบว่า เพศ อายุ สถานภาพสมรส ความรู้พื้นฐาน ไม่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเองด้านการสร้างนิสัยที่ดี

ตารางที่ 4.63
สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปร
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ตัวแปร	ค่าคะแนน	ผลการทดสอบ	
		แตกต่างกัน	ไม่แตกต่าง
เพศ	0.171		✓
อายุ	0.688		✓
สถานภาพสมรส	0.801		✓
ความรู้พื้นฐาน	0.590		✓
หลักสูตรการฝึกอาชีพ	0.081		✓

จากตารางที่ 4.63 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไปกับการพัฒนาตนเองด้านการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์จากกลุ่มตัวอย่างพบว่า เพศ อายุ สถานภาพสมรส ความรู้พื้นฐาน หลักสูตรการฝึกอาชีพ ไม่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเองด้านการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ตารางที่ 4.64
สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปร
กับการปรับตัว

ตัวแปร	ค่าคะแนน	ผลการทดสอบ	
		แตกต่างกัน	ไม่แตกต่าง
เพศ	0.116		✓
อายุ	0.371		✓
สถานภาพสมรส	0.580		✓
ความรู้พื้นฐาน	0.338		✓
หลักสูตรการฝึกอาชีพ	0.010	✓	

จากตารางที่ 4.64 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไปกับการพัฒนาตนเองด้านการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์จากกลุ่มตัวอย่างพบว่า เพศ อายุ สถานภาพสมรส ความรู้พื้นฐาน ไม่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเองด้านการปรับตัว

ปัจจัยภายใน

ตารางที่ 4.65
ความแตกต่างระหว่างแรงบันดาลใจกับการเพิ่มพูนความรู้
ความสามารถและประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	4.315	2.158	2.040	0.133
ภายในกลุ่ม	180	190.373	1.058		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.66

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างแรงบันดาลใจ
กับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

แรงบันดาลใจ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	31	2.90	0.978
ระดับปานกลาง	127	2.69	0.972
ระดับมาก	25	3.12	1.333
รวม	183	2.79	1.034

แรงบันดาลใจกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแรงบันดาลใจกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 2.158 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 1.058 พบว่า แรงบันดาลใจมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 2.79 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า แรงบันดาลใจที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ดังตารางที่ 4.65 และ ตารางที่ 4.66

ตารางที่ 4.67

ความแตกต่างระหว่างแรงบันดาลใจกับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	2.677	1.338	1.811	0.167
ภายในกลุ่ม	180	133.039	0.739		
รวม	182	135.716			

ตารางที่ 4.68

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างแรงบันดาลใจ
กับการสร้างนิสัยที่ดี

แรงบันดาลใจ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	31	3.61	0.919
ระดับปานกลาง	127	3.87	0.820
ระดับมาก	25	4.04	0.978
รวม	183	3.85	0.864

แรงบันดาลใจกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแรงบันดาลใจกับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 1.338 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.739 พบว่าแรงบันดาลใจมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 3.85 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่าแรงบันดาลใจที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการสร้างนิสัยที่ดี ดังตารางที่ 4.67 และ ตารางที่ 4.68

ตารางที่ 4.69

ความแตกต่างระหว่างแรงบันดาลใจกับการสร้างบุคลิกภาพ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	1.141	0.570	0.594	0.553
ภายในกลุ่ม	180	172.936	0.961		
รวม	182	174.077			

ตารางที่ 4.70

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างแรงบันดาลใจ
กับการสร้างบุคลิกภาพ

แรงบันดาลใจ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	31	3.90	0.978
ระดับปานกลาง	127	4.09	0.979
ระดับมาก	25	4.16	0.987
รวม	183	4.07	0.978

แรงบันดาลใจกับการสร้างบุคลิกภาพ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแรงบันดาลใจกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี พบว่ามีค่าเฉลี่ยภายในกลุ่มเท่ากับ 0.961 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม เท่ากับ 0.570 พบว่า แรงบันดาลใจมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.07 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า แรงบันดาลใจที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพที่ดี ดังตารางที่ 4.69 และ ตารางที่ 4.70

ตารางที่ 4.71

ความแตกต่างระหว่างแรงบันดาลใจกับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	2.423	1.211	1.193	0.306
ภายในกลุ่ม	180	182.834	1.016		
รวม	182	185.257			

ตารางที่ 4.72
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างแรงบันดาลใจ
กับการปรับตัว

แรงบันดาลใจ	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	31	3.48	1.016
ระดับปานกลาง	127	3.51	0.983
ระดับมาก	25	3.84	1.068
รวม	183	3.55	1.009

แรงบันดาลใจกับการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแรงบันดาลใจกับการปรับตัว พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 1.211 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 1.016 พบว่า แรงบันดาลใจมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 3.55 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P > 0.05$) แสดงว่า แรงบันดาลใจที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการปรับตัว ดังตารางที่ 4.71 และ ตารางที่ 4.72

ปัจจัยภายใน

ตารางที่ 4.73
ความแตกต่างระหว่างความสามารถ/ความถนัดกับการเพิ่มพูน
ความรู้ความสามารถและประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	29.115	14.558	15.826	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	165.573	0.929		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.74

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างความสามารถ/
ความถนัดกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ
และประสบการณ์

ความสามารถ/ความถนัด	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	22	2.09	0.868
ระดับปานกลาง	96	2.61	0.887
ระดับมาก	65	3.28	1.083
รวม	183	2.79	1.034

ตารางที่ 4.75

การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างความสามารถ/ความถนัดกับ
การเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

ความสามารถ/ความถนัด	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	22	2.09	-	0.072	0.000*
ระดับปานกลาง	96	2.61	-	-	0.000*
ระดับมาก	65	3.28	-	-	-
รวม	183	2.79			

ด้านความสามารถ/ความถนัด

ความสามารถ/ความถนัดกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถ/ความถนัดกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 14.558 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.929 พบว่า ความสามารถ/ความถนัด มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 2.79$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า ความสามารถ/ความถนัดที่แตกต่างกัน มีผลต่อ การพัฒนา

ตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ (ตารางที่ 4.73 และ ตารางที่ 4.74) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับน้อยและกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับปานกลางจะมีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับมาก (ตารางที่ 4.75)

ตารางที่ 4.76

ความแตกต่างระหว่างความสามารถ/ความถนัด
กับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	20.280	10.140	15.811	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	115.436	0.641		
รวม	182	135.716			

ตารางที่ 4.77

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างความสามารถ/
ความถนัดกับการสร้างนิสัยที่ดี

ความสามารถ/ความถนัด	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	22	3.09	1.065
ระดับปานกลาง	96	3.79	0.794
ระดับมาก	65	4.18	0.705
รวม	183	3.85	0.864

ตารางที่ 4.78
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างความสามารถ/ความถนัด
กับการสร้างนิสัยที่ดี

ความสามารถ/ความถนัด	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	22	3.09	-	0.001*	0.000*
ระดับปานกลาง	96	3.79	-	-	0.011*
ระดับมาก	65	4.18	-	-	-
รวม	183	3.85			

ความสามารถ/ความถนัดกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถ/ความถนัดกับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 10.140 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.641 พบว่า ความสามารถ/ความถนัด มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.85$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า ความสามารถ/ความถนัดที่แตกต่างกัน มีผลต่อ การพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการสร้างนิสัยที่ดี (ตารางที่ 4.76 และ ตารางที่ 4.77) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี เชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับปานกลาง และ กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความถนัดระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับน้อยจะมีการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับปานกลางและระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับปานกลางจะมีการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับมาก (ตารางที่ 4.78)

ตารางที่ 4.79

ความแตกต่างระหว่างความสามารถ/ความถนัด
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	29.568	14.748	18.415	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	144.508	0.803		
รวม	182	174.077			

ตารางที่ 4.80

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างความสามารถ/
ความถนัดกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ความสามารถ/ความถนัด	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	22	3.18	1.097
ระดับปานกลาง	96	3.99	0.935
ระดับมาก	65	4.49	0.753
รวม	183	4.07	0.978

ตารางที่ 4.81

การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างปัจจัยภายในด้านความสามารถ/
ความถนัดกับการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพ
ด้านการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ความสามารถ/ความถนัด	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	22	3.18	-	0.001*	0.000*
ระดับปานกลาง	96	3.99	-	-	0.003*
ระดับมาก	65	4.49	-	-	-
รวม	183	4.07			

ความสามารถ/ความถนัดกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถ/ความถนัดกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 14.748 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.803 พบว่า ความสามารถ/ความถนัด มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 4.07$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า ความสามารถ/ความถนัดที่แตกต่างกัน มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพที่ดี (ตารางที่ 4.79 และ ตารางที่ 4.80) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับปานกลาง และ กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับน้อยจะมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับปานกลางและระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถระดับปานกลางจะมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับมาก (ตารางที่ 4.81)

ตารางที่ 4.82

ความแตกต่างระหว่างความสามารถ/ความถนัด
กับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	22.397	11.198	12.377	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	162.860	0.905		
รวม	182	185.257			

ตารางที่ 4.83
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างความสามารถ/
ความถนัดกับการปรับตัว

ความสามารถ/ความถนัด	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	22	2.82	1.140
ระดับปานกลาง	96	3.46	0.951
ระดับมาก	65	3.94	0.882
รวม	183	3.55	1.009

ตารางที่ 4.84
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างความสามารถ/
ความถนัดกับการปรับตัว

ความสามารถ/ความถนัด	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	22	2.82	-	0.019*	0.000*
ระดับปานกลาง	96	3.46	-	-	0.008*
ระดับมาก	65	3.94	-	-	-
รวม	183	3.55			

ความสามารถ/ความถนัดกับการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถ/ความถนัดกับการปรับตัว พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 11.198 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.905 พบว่า ความสามารถ/ความถนัด มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.55$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า ความสามารถ/ความถนัดที่แตกต่างกัน มีผลต่อการปรับตัว (ตารางที่ 4.82 และ ตารางที่ 4.83) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัด

ระดับปานกลาง และ กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความถนัดระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับน้อยจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับปานกลางและระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับปานกลางจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถ/ความถนัดระดับมา (ตารางที่ 4.84)

ตารางที่ 4.85

ความแตกต่างระหว่างการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตกับการเพิ่มพูน
ความรู้ความสามารถและประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	23.322	11.661	12.248	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	171.367	0.952		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.86

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการตั้งจุดมุ่งหมาย
ในชีวิตกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

จุดมุ่งหมายในชีวิต	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	15	2.27	1.387
ระดับปานกลาง	60	2.38	0.804
ระดับมาก	108	3.08	0.996
รวม	183	2.79	1.034

ตารางที่ 4.87

การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตกับการ
การเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

จุดมุ่งหมายในชีวิต	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	15	2.27	-	0.918	0.011*
ระดับปานกลาง	60	2.38	-	-	0.000*
ระดับมาก	108	3.08	-	-	-
รวม	183	2.79			

การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 11.661 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.952 พบว่า การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 2.79$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตที่แตกต่างกัน มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ (ตารางที่ 4.85 และ ตารางที่ 4.86) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับน้อยจะมีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับปานกลางจะมีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก (ตารางที่ 4.87)

ตารางที่ 4.88

ความแตกต่างระหว่างการจัดจุดมุ่งหมายในชีวิตกับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	24.066	12.033	19.399	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	111.650	0.620		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.89

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการจัดจุดมุ่งหมาย
ในชีวิตกับการสร้างนิสัยที่ดี

จุดมุ่งหมายในชีวิต	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	15	3.13	1.060
ระดับปานกลาง	60	3.50	0.834
ระดับมาก	108	4.14	1.716
รวม	183	3.85	0.864

ตารางที่ 4.90

การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างการจัดจุดมุ่งหมายในชีวิต
กับการสร้างนิสัยที่ดี

จุดมุ่งหมายในชีวิต	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	15	3.13	-	0.275	0.000*
ระดับปานกลาง	60	3.50	-	-	0.000*
ระดับมาก	108	4.14	-	-	-
รวม	183	3.85			

การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตกับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 12.033 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.620 พบว่า การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.85$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตที่แตกต่างกัน มีผลต่อการสร้างนิสัยที่ดี (ตารางที่ 4.88 และ ตารางที่ 4.89) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก และ กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับน้อยจะมีการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับปานกลางจะมีการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก (ตารางที่ 4.90)

ตารางที่ 4.91

ความแตกต่างระหว่างการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	28.425	14.212	17.546	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	145.652	0.809		
รวม	182	174.077			

ตารางที่ 4.92

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการตั้งจุดมุ่งหมาย
ในชีวิตกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

จุดมุ่งหมายในชีวิต	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	15	3.13	1.060
ระดับปานกลาง	60	3.77	0.998
ระดับมาก	108	4.37	0.816
รวม	183	4.07	0.978

ตารางที่ 4.93

การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างการตั้งจุดมุ่งหมาย
ในชีวิตกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

จุดมุ่งหมายในชีวิต	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	15	3.13	-	0.054	0.000*
ระดับปานกลาง	60	3.77	-	-	0.000*
ระดับมาก	108	4.37	-	-	-
รวม	183	4.07			

การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 14.212 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่มเท่ากับ 0.809 พบว่า การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 4.07$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตที่แตกต่างกัน มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพที่ดี (ตารางที่ 4.91 และ ตารางที่ 4.92) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต

ระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก และ กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับน้อยจะมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับปานกลางจะมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก (ตารางที่ 4.93)

ตารางที่ 4.94

ความแตกต่างระหว่างการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต
กับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	20.807	10.403	11.387	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	164.450	0.914		
รวม	182	185.257			

ตารางที่ 4.95

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง
การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตกับการปรับตัว

จุดมุ่งหมายในชีวิต	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	22	2.60	1.121
ระดับปานกลาง	96	3.38	0.904
ระดับมาก	65	3.78	0.960
รวม	183	3.55	1.009

ตารางที่ 4.96
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างการตั้งจุดมุ่งหมาย
ในชีวิตกับการปรับตัว

จุดมุ่งหมายในชีวิต	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	22	2.60	-	0.019*	0.000*
ระดับปานกลาง	96	3.38	-	-	0.040*
ระดับมาก	65	3.78	-	-	-
รวม	183	3.55			

การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตกับการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตกับการปรับตัว พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 10.403 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.914 พบว่า การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.55$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตที่แตกต่างกัน มีผลต่อการปรับตัว (ตารางที่ 4.94 และ ตารางที่ 4.95) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับปานกลาง และ กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับน้อยจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับปานกลางและระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับปานกลางจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตระดับมาก (ตารางที่ 4.96)

ตารางที่ 4.97

ความแตกต่างระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับการเพิ่มพูน
ความรู้ความสามารถและประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	10.559	5.279	5.161	0.007*
ภายในกลุ่ม	180	184.130	1.023		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.98

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง
กับการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการเพิ่มพูน
ความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเห็นคุณค่าในตนเอง	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	9	2.11	1.453
ระดับปานกลาง	93	2.65	0.914
ระดับมาก	81	3.02	1.060
รวม	183	2.79	1.034

ตารางที่ 4.99

การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับ
การเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเห็นคุณค่าในตนเอง	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	9	2.11	-	0.321	0.039*
ระดับปานกลาง	93	2.65	-	-	0.050*
ระดับมาก	81	3.02	-	-	-
รวม	183	2.79			

การเห็นคุณค่าในตนเองกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 5.279 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 1.023 พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 2.79$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่แตกต่างกัน มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ (ตารางที่ 4.97 และ ตารางที่ 4.98) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับน้อยจะมีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลางจะมีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก (ตารางที่ 4.99)

ตารางที่ 4.100

ความแตกต่างระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง
กับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	22.418	11.209	17.808	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	113.298	0.629		
รวม	182	135.716			

ตารางที่ 4.101
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการเห็นคุณค่า
ในตนเองกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเห็นคุณค่าในตนเอง	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	9	2.89	1.269
ระดับปานกลาง	93	3.63	0.818
ระดับมาก	81	4.20	0.697
รวม	183	3.85	0.864

ตารางที่ 4.102
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างการเห็นคุณค่า
ในตนเองกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเห็นคุณค่าในตนเอง	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	9	2.89	-	0.029*	0.000*
ระดับปานกลาง	93	3.63	-	-	0.000*
ระดับมาก	81	4.20	-	-	-
รวม	183	3.85			

การเห็นคุณค่าในตนเองกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 11.209 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.629 พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.85$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่แตกต่างกัน มีผลต่อการสร้างนิสัยที่ดี (ตารางที่ 4.100 และ ตารางที่ 4.101) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าใน

ตนเองระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก และ กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลาง กับกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับน้อยจะมีการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลางและระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลางจะมีการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก (ตารางที่ 4.102)

ตารางที่ 4.103

ความแตกต่างระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	32.707	16.354	20.822	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	141.369	0.785		
รวม	182	174.077			

ตารางที่ 4.104

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการเห็นคุณค่า
ในตนเองกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเห็นคุณค่าในตนเอง	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	9	3.11	1.167
ระดับปานกลาง	93	3.77	0.979
ระดับมาก	81	4.52	0.726
รวม	183	4.07	0.978

ตารางที่ 4.105
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเห็นคุณค่าในตนเอง	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	9	3.11	-	0.104	0.000*
ระดับปานกลาง	93	3.77	-	-	0.000*
ระดับมาก	81	4.52	-	-	-
รวม	183	4.07			

การเห็นคุณค่าในตนเองกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดีพบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 16.354 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.785 พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 4.07$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่แตกต่างกัน มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพที่ดี (ตารางที่ 4.103 และ ตารางที่ 4.104) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก และ กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลาง กับกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับน้อยจะมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลางจะมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก (ตารางที่ 4.105)

ตารางที่ 4.106
ความแตกต่างระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง
กับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	32.021	16.010	18.807	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	153.236	0.851		
รวม	182	185.257			

ตารางที่ 4.107
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการเห็นคุณค่า
ในตนเองกับการปรับตัว

การเห็นคุณค่าในตนเอง	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	9	2.22	1.202
ระดับปานกลาง	93	3.34	0.938
ระดับมาก	81	3.94	0.871
รวม	183	3.55	1.009

ตารางที่ 4.108
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง
กับการปรับตัว

การเห็นคุณค่าในตนเอง	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	9	2.22	-	0.003*	0.000*
ระดับปานกลาง	93	3.34	-	-	0.000*
ระดับมาก	81	3.94	-	-	-
รวม	183	3.55			

การเห็นคุณค่าในตนเองกับการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับการปรับตัว พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 16.010 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.851 พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.55$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่าการเห็นคุณค่าในตนเองที่แตกต่างกัน มีผลต่อการปรับตัว (ตารางที่ 4.106 และ ตารางที่ 4.107) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับน้อยจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลางและระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลางจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก (ตารางที่ 4.108)

ปัจจัยภายนอก

ตารางที่ 4.109

ความแตกต่างระหว่างครู/อาจารย์กับการเพิ่มพูนความรู้
ความสามารถและประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	13.441	6.721	6.674	0.002*
ภายในกลุ่ม	180	181.247	1.007		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.110
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างครู/อาจารย์กับ
การเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

ครู/อาจารย์	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	15	2.13	0.834
ระดับปานกลาง	81	2.64	1.016
ระดับมาก	87	3.03	1.017
รวม	183	2.79	1.034

ตารางที่ 4.111
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างครู/อาจารย์กับการเพิ่มพูน
ความรู้ความสามารถและประสบการณ์

ด้านครู/อาจารย์	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	15	2.13	-	0.200	0.007*
ระดับปานกลาง	81	2.64	-	-	0.043*
ระดับมาก	87	3.03	-	-	-
รวม	183	2.79			

ครู/อาจารย์กับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างครู/อาจารย์กับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 6.721 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 1.007 พบว่า ครู/อาจารย์ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 2.79$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า ครู/อาจารย์ มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ (ตารางที่ 4.109 และ ตารางที่ 4.110) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ ในระดับน้อยกับ

กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับน้อยจะมีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับปานกลางจะมีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ในระดับมาก (ตารางที่ 4.111)

ตารางที่ 4.112

ความแตกต่างระหว่างด้านครู/อาจารย์
กับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	20.206	10.103	15.743	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	115.510	0.642		
รวม	182	135.716			

ตารางที่ 4.113

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างครู/
อาจารย์กับการสร้างนิสัยที่ดี

ครู/อาจารย์	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	15	3.47	0.915
ระดับปานกลาง	81	3.54	0.909
ระดับมาก	87	4.20	0.662
รวม	183	3.85	0.864

ตารางที่ 4.114

การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างครู/อาจารย์กับการสร้างนิสัยที่ดี

ด้านครู/อาจารย์	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	15	3.47	-	0.944	0.006*
ระดับปานกลาง	81	3.54	-	-	0.000*
ระดับมาก	87	4.20	-	-	-
รวม	183	3.85			

ครู/อาจารย์กับการสร้างนิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างครู/อาจารย์กับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 10.103 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.542 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.85$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า ครู/อาจารย์ มีผลต่อการสร้างนิสัยที่ดี (ตารางที่ 4.112 และ ตารางที่ 4.113) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับมาก และ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับน้อยจะมีการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับปานกลางจะมีการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ในระดับมาก (ตารางที่ 4.114)

ตารางที่ 4.115

ความแตกต่างระหว่างครู/อาจารย์กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	18.488	9.244	10.694	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	155.589	0.864		
รวม	182	174.077			

ตารางที่ 4.116

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างครู/อาจารย์
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ครู/อาจารย์	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	15	3.40	1.242
ระดับปานกลาง	81	3.86	0.959
ระดับมาก	87	4.38	0.839
รวม	183	4.07	0.978

ตารางที่ 4.117

การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างครู/อาจารย์กับ
การสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ด้านครู/อาจารย์	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	15	3.40	-	0.209	0.001*
ระดับปานกลาง	81	3.86	-	-	0.002*
ระดับมาก	87	4.38	-	-	-
รวม	183	4.07			

ครู/อาจารย์ในตนเองกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างครู/อาจารย์กับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 9.244 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.864 พบว่า ครู/อาจารย์ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 4.07$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า ครู/อาจารย์ มีผลต่อการสร้างนิสัยที่ดี (ตารางที่ 4.115 และ ตารางที่ 4.116) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่อง ครู/อาจารย์ระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับน้อยจะมีการการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับปานกลางจะมีการการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ในระดับมาก (ตารางที่ 4.117)

ตารางที่ 4.118

ความแตกต่างระหว่างครู/อาจารย์กับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	17.974	8.987	9.670	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	167283	0.929		
รวม	182	185.257			

ตารางที่ 4.119
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างครู/
อาจารย์กับการปรับตัว

ครู/อาจารย์	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	15	2.80	0.775
ระดับปานกลาง	81	3.38	1.044
ระดับมาก	87	3.84	0.913
รวม	183	3.55	1.009

ตารางที่ 4.120
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างครู/อาจารย์กับการปรับตัว

ด้านครู/อาจารย์	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	15	2.80	-	0.102	0.001*
ระดับปานกลาง	81	3.38	-	-	0.010*
ระดับมาก	87	3.84	-	-	-
รวม	183	3.55			

ครู/อาจารย์กับการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างครู/อาจารย์กับการปรับตัว พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 8.987 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.929 พบว่า ครู/อาจารย์ มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.55$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า ครู/อาจารย์ มีผลต่อการปรับตัว (ตารางที่ 4.118 และ ตารางที่ 4.119) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับมาก และ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับมาก

มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับน้อยจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ระดับปานกลางจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องครู/อาจารย์ในระดับมาก (ตารางที่ 4.120)

ตารางที่ 4.121

ความแตกต่างระหว่างเพื่อนกับการเพิ่มพูนความรู้
ความสามารถและประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	18.796	9.398	9.671	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	172.004	0.972		
รวม	182	190.800			

ตารางที่ 4.122

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างเพื่อนกับ
การเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

เพื่อน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	6	1.83	0.408
ระดับปานกลาง	120	2.65	0.976
ระดับมาก	54	3.24	1.045
รวม	183	2.80	1.032

ตารางที่ 4.123
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างเพื่อนกับการเพิ่มพูน
ความรู้ความสามารถและประสบการณ์

ด้านเพื่อน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	6	1.83	-	0.144	0.005*
ระดับปานกลาง	120	2.65	-	-	0.002*
ระดับมาก	54	3.24	-	-	-
รวม	183	2.80			

เพื่อนกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพื่อนกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 9.398 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่มเท่ากับ 0.972 พบว่า เพื่อน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 2.80$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ (ตารางที่ 4.121 และ ตารางที่ 4.122) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับน้อยจะมีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับปานกลางจะมีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนในระดับมาก (ตารางที่ 4.123)

ตารางที่ 4.124
ความแตกต่างระหว่างเพื่อนกับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	7.227	3.613	4.980	0.008*
ภายในกลุ่ม	180	128.428	0.726		
รวม	182	135.644			

ตารางที่ 4.125
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง
เพื่อนการสร้างนิสัยที่ดี

เพื่อน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	6	3.33	1.366
ระดับปานกลาง	120	3.74	0.865
ระดับมาก	54	4.13	0.754
รวม	183	3.84	0.071

ตารางที่ 4.126
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างเพื่อนกับการสร้างนิสัยที่ดี

ด้านเพื่อน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับน้อย	ระดับปานกลาง	ระดับมาก
ระดับน้อย	6	3.33	-	0.520	0.097
ระดับปานกลาง	120	3.74	-	-	0.023*
ระดับมาก	54	4.13	-	-	-
รวม	183	3.84			

เพื่อนกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพื่อนกับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 3.613 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.726 พบว่า เพื่อน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.84$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการสร้างนิสัยที่ดี (ตารางที่ 4.124 และ ตารางที่ 4.125) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับมากมีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับปานกลางจะมีการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนในระดับมาก (ตารางที่ 4.126)

ตารางที่ 4.127

ความแตกต่างระหว่างเพื่อนกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	15.219	7.609	8.525	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	157.981	0.893		
รวม	182	173.200			

ตารางที่ 4.128

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง
เพื่อนกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

เพื่อน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	6	3.33	1.633
ระดับปานกลาง	120	3.92	0.940
ระดับมาก	54	4.48	0.863
รวม	183	4.07	0.984

ตารางที่ 4.129
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างเพื่อนกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ด้านเพื่อน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	6	3.33	-	0.339	0.020*
ระดับปานกลาง	120	3.92	-	-	0.002*
ระดับมาก	54	4.48	-	-	-
รวม	183	4.07			

เพื่อนกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพื่อนกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี พบว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 7.609 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.893 พบว่า เพื่อนมีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 4.07$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพที่ดี (ตารางที่ 4.127 และ ตารางที่ 4.128) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับมาก และ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับน้อยจะมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับปานกลางจะมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนในระดับมาก (ตารางที่ 4.129)

ตารางที่ 4.130
ความแตกต่างระหว่างเพื่อนกับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	21.338	10.669	11.707	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	161.306	0.911		
รวม	182	182.644			

ตารางที่ 4.131
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง
เพื่อนกับการปรับตัว

เพื่อน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	6	2.33	1.033
ระดับปานกลาง	120	3.41	0.948
ระดับมาก	54	3.98	0.961
รวม	183	3.54	1.010

ตารางที่ 4.132
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างเพื่อนกับการปรับตัว

ด้านเพื่อน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับน้อย	ระดับปานกลาง	ระดับมาก
ระดับน้อย	6	2.33	-	0.029*	0.000*
ระดับปานกลาง	120	3.41	-	-	0.002*
ระดับมาก	54	3.98	-	-	-
รวม	183	3.54			

เพื่อนกับการการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพื่อนการปรับตัว พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 10.669 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.911 พบว่า เพื่อน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.54$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการปรับตัว (ตารางที่ 4.130 และ ตารางที่ 4.131) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับน้อยจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับปานกลางและระดับมาก กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับปานกลางจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องเพื่อนระดับมาก (ตารางที่ 4.132)

ตารางที่ 4.133

ความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมของโรงเรียนกับ
การเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	22.809	11.404	11.943	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	171.880	0.955		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.134
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างสภาพแวดล้อม
ของโรงเรียนกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ
และประสบการณ์

สภาพแวดล้อมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	18	2.33	1.029
ระดับปานกลาง	95	2.55	0.896
ระดับมาก	70	3.23	1.066
รวม	183	2.79	1.034

ตารางที่ 4.135
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างสภาพแวดล้อมของโรงเรียน
กับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

ด้านสภาพแวดล้อมของ โรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	18	2.33	-	0.696	0.003*
ระดับปานกลาง	95	2.55	-	-	0.000*
ระดับมาก	70	3.23	-	-	-
รวม	183	2.79			

สภาพแวดล้อมของโรงเรียนกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมของโรงเรียนกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 11.404 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.955 พบว่า สภาพแวดล้อมของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 2.79$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและ

ประสบการณ์ (ตารางที่ 4.133 และ ตารางที่ 4.134) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก และ กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับน้อยจะมีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับปานกลางจะมีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก (ตารางที่ 4.135)

ตารางที่ 4.136

ความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมของ
โรงเรียนกับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	15.380	7.690	11.503	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	120.335	0.669		
รวม	182	135.716			

ตารางที่ 4.137

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างสภาพแวดล้อม
ของโรงเรียนกับการสร้างนิสัยที่ดี

สภาพแวดล้อมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	18	3.56	0.984
ระดับปานกลาง	95	3.63	0.876
ระดับมาก	70	4.21	0.679
รวม	183	3.85	0.864

ตารางที่ 4.138
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างสภาพแวดล้อม
ของโรงเรียนกับการสร้างนิสัยที่ดี

ด้านสภาพแวดล้อมของ โรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	18	3.56	-	0.937	0.011*
ระดับปานกลาง	95	3.63	-	-	0.000*
ระดับมาก	70	4.21	-	-	-
รวม	183	3.85			

สภาพแวดล้อมของโรงเรียนกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมของโรงเรียนกับการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการสร้างนิสัยที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 7.690 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.669 พบว่า สภาพแวดล้อมของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.85$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการสร้างนิสัยที่ดี (ตารางที่ 4.136 และ ตารางที่ 4.137) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก และ กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับน้อยจะมีการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับปานกลางจะมีการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก (ตารางที่ 4.135)

ตารางที่ 4.139

ความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมของโรงเรียน
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	19.501	9.751	11.354	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	154.575	0.859		
รวม	182	174.077			

ตารางที่ 4.140

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างสภาพแวดล้อม
ของโรงเรียนกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

สภาพแวดล้อมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	18	2.33	1.029
ระดับปานกลาง	95	2.55	0.896
ระดับมาก	70	3.23	1.066
รวม	183	2.79	1.034

ตารางที่ 4.141

การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างสภาพแวดล้อมของโรงเรียน
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับน้อย	ระดับปานกลาง	ระดับมาก
ระดับน้อย	18	2.33	-	0.995	0.031*
ระดับปานกลาง	95	2.55	-	-	0.000*
ระดับมาก	70	3.23	-	-	-
รวม	183	2.79			

สภาพแวดล้อมของโรงเรียนกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมของโรงเรียนกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 9.751 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.859 พบว่า สภาพแวดล้อมของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 2.79$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพที่ดี (ตารางที่ 4.139 และ ตารางที่ 4.140) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก และ กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับน้อยจะมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับปานกลางจะมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก (ตารางที่ 4.141)

ตารางที่ 4.142

ความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมของ
โรงเรียนกับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	24.746	12.373	13.875	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	160.511	0.892		
รวม	182	185.257			

ตารางที่ 4.143
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างสภาพแวดล้อม
ของโรงเรียนกับการปรับตัว

สภาพแวดล้อมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	18	3.11	1.079
ระดับปานกลาง	95	3.29	0.977
ระดับมาก	70	4.01	0.860
รวม	183	3.55	1.009

ตารางที่ 4.144
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างสภาพแวดล้อม
ของโรงเรียนกับการปรับตัว

ด้านสภาพแวดล้อมของ โรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	18	3.11	-	0.752	0.002*
ระดับปานกลาง	95	3.29	-	-	0.000*
ระดับมาก	70	4.01	-	-	-
รวม	183	3.55			

สภาพแวดล้อมของโรงเรียนกับการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมของโรงเรียนกับการปรับตัว พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 12.373 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.892 พบว่า สภาพแวดล้อมของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.55$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการปรับตัว (ตารางที่ 4.142 และ ตารางที่ 4.143) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียน

ระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับน้อยจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับปานกลางจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียนระดับมาก (ตารางที่ 4.144)

ตารางที่ 4.145

ความแตกต่างระหว่างกิจกรรมของโรงเรียนกับการเพิ่มพูน
ความรู้ความสามารถและประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	30.196	15.098	16.521	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	164.493	0.914		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.146

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างกิจกรรมของ
โรงเรียนกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ
และประสบการณ์

กิจกรรมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	2	1.50	0.707
ระดับปานกลาง	55	2.22	0.832
ระดับมาก	126	3.06	1.006
รวม	183	2.79	1.034

ตารางที่ 4.147

การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างกิจกรรมของโรงเรียนกับ
การเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

ด้านกิจกรรมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	2	1.50	-	0.581	0.077
ระดับปานกลาง	55	2.22	-	-	0.000*
ระดับมาก	126	3.06	-	-	-
รวม	183	2.79			

กิจกรรมของโรงเรียนกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกิจกรรมของโรงเรียนกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 15.098 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.914 พบว่า สภาพแวดล้อมของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 2.79$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ (ตารางที่ 4.145 และ ตารางที่ 4.146) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับปานกลางจะมีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับมาก (ตารางที่ 4.137)

ตารางที่ 4.148
ความแตกต่างระหว่างกิจกรรมของโรงเรียน
กับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	31.866	15.933	27.616	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	103.850	0.577		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.149
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างกิจกรรม
ของโรงเรียนกับการสร้างนิสัยที่ดี

กิจกรรมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	2	3.50	2.121
ระดับปานกลาง	55	3.22	0.809
ระดับมาก	126	4.13	0.715
รวม	183	3.85	0.864

ตารางที่ 4.150
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างกิจกรรมของโรงเรียน
กับการสร้างนิสัยที่ดี

ด้านกิจกรรมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	2	3.50	-	0.876	0.513
ระดับปานกลาง	55	3.22	-	-	0.000*
ระดับมาก	126	4.13	-	-	-
รวม	183	3.85			

กิจกรรมของโรงเรียนกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกิจกรรมของโรงเรียนกับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 15.933 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.577 พบว่า สภาพแวดล้อมของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.85$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการสร้างนิสัยที่ดี (ตารางที่ 4.148 และ ตารางที่ 4.149) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับปานกลางจะมีการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับมาก (ตารางที่ 4.150)

ตารางที่ 4.151

ความแตกต่างระหว่างกิจกรรมของโรงเรียน
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	41.150	20.575	27.861	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	132.926	0.738		
รวม	182	174.077			

ตารางที่ 4.152
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างกิจกรรม
ของโรงเรียนกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

กิจกรรมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	2	3.00	2.828
ระดับปานกลาง	55	3.38	0.952
ระดับมาก	126	4.09	0.779
รวม	183	4.07	0.978

ตารางที่ 4.153
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างกิจกรรมของโรงเรียน
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ด้านกิจกรรมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	2	3.00	-	0.827	0.079
ระดับปานกลาง	55	3.38	-	-	0.000*
ระดับมาก	126	4.09	-	-	-
รวม	183	4.07			

กิจกรรมของโรงเรียนกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกิจกรรมของโรงเรียนกับการสร้างบุคลิกที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 20.575 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.738 พบว่า กิจกรรมของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 4.07$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่อง กิจกรรมของโรงเรียนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพที่ดี (ตารางที่ 4.151 และ ตารางที่ 4.152) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี เชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียน

ระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับปานกลางจะมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับมาก (ตารางที่ 4.137)

ตารางที่ 4.154

ความแตกต่างระหว่างกิจกรรมของโรงเรียน
กับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	38.004	19.002	23.228	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	147.253	0.818		
รวม	182	185.257			

ตารางที่ 4.155

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างกิจกรรม
ของโรงเรียนกับการปรับตัว

กิจกรรมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	2	1.50	0.707
ระดับปานกลาง	55	2.96	0.838
ระดับมาก	126	3.84	0.933
รวม	183	3.55	1.009

ตารางที่ 4.156
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างกิจกรรมของโรงเรียน
กับการปรับตัว

ด้านกิจกรรมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	2	1.50	-	0.083	0.002*
ระดับปานกลาง	55	2.96	-	-	0.000*
ระดับมาก	126	3.84	-	-	-
รวม	183	3.55			

กิจกรรมของโรงเรียนกับการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกิจกรรมของโรงเรียนกับการปรับตัว พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 19.002 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.818 พบว่า สภาพแวดล้อมของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.55$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการปรับตัว (ตารางที่ 4.154 และ ตารางที่ 4.155) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่อง กิจกรรมของโรงเรียนระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับน้อยจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับปานกลางจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเรื่องกิจกรรมของโรงเรียนระดับมาก (ตารางที่ 4.156)

ตารางที่ 4.157
ความแตกต่างระหว่างการสนับสนุนจากครอบครัวกับ
การเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ
และประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	3.784	1.892	1.784	0.171
ภายในกลุ่ม	180	190.904	1.061		
รวม	182	194.689			

ตารางที่ 4.158
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการสนับสนุน
จากครอบครัวกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ
และประสบการณ์

การสนับสนุนจากครอบครัว	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	2	1.50	0.707
ระดับปานกลาง	55	2.96	0.838
ระดับมาก	126	3.84	0.933
รวม	183	3.55	1.009

การสนับสนุนจากครอบครัวกับการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการสนับสนุนจากครอบครัวการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 1.892 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 1.061 พบว่า การสนับสนุนจากครอบครัว มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 2.79$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า การสนับสนุนจากครอบครัวที่แตกต่างกัน

ไม่มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ (ตารางที่ 4.157 และ ตารางที่ 4.158)

ตารางที่ 4.159

ความแตกต่างระหว่างการสนับสนุนจากครอบครัว
กับการสร้างนิสัยที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	7.793	3.897	5.483	0.005*
ภายในกลุ่ม	180	127.923	0.711		
รวม	182	135.716			

ตารางที่ 4.160

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการสนับสนุน
จากครอบครัวกับการสร้างนิสัยที่ดี

การสนับสนุนจากครอบครัว	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	5	3.60	0.548
ระดับปานกลาง	33	3.42	0.936
ระดับมาก	145	3.95	0.828
รวม	183	3.85	0.864

ตารางที่ 4.161

การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างการสนับสนุนจากครอบครัว
กับการสร้างนิสัยที่ดี

ด้านกิจกรรมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	5	3.60	-	0.910	0.657
ระดับปานกลาง	33	3.42	-	-	0.006*
ระดับมาก	145	3.95	-	-	-
รวม	183	3.85			

การสนับสนุนจากครอบครัวกับการสร้างนิสัยที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการสนับสนุนจากครอบครัวกับการสร้างนิสัยที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 3.897 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.711 พบว่า การสนับสนุนจากครอบครัว มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.85$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า การสนับสนุนจากครอบครัวที่แตกต่างกัน มีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ (ตารางที่ 4.159 และ ตารางที่ 4.160) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับปานกลางจะมีการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการสร้างนิสัยที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับปานมาก (ตารางที่ 4.161)

ตารางที่ 4.162
ความแตกต่างระหว่างการสนับสนุนจากครอบครัว
กับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	24.748	12.374	14.916	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	149.328	0.830		
รวม	182	174.077			

ตารางที่ 4.163
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการสนับสนุน
จากครอบครัวกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การสนับสนุนจากครอบครัว	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	5	3.80	0.837
ระดับปานกลาง	33	3.30	0.918
ระดับมาก	145	4.26	0.911
รวม	183	4.07	0.978

ตารางที่ 4.164
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างการสนับสนุนจาก
ครอบครัวกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ด้านกิจกรรมของโรงเรียน	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	5	3.80	-	0.525	0.548
ระดับปานกลาง	33	3.30	-	-	0.000*
ระดับมาก	145	4.26	-	-	-
รวม	183	4.07			

การสนับสนุนจากครอบครัวกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการสนับสนุนจากครอบครัวกับการสร้างบุคลิกภาพที่ดี พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 12.374 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.830 พบว่า การสนับสนุนจากครอบครัว มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 4.07$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า การสนับสนุนจากครอบครัวที่แตกต่างกัน มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพที่ดี (ตารางที่ 4.162 และ ตารางที่ 4.163) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับปานกลาง กับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับปานกลางจะมีการสร้างบุคลิกภาพที่ดีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับมาก (ตารางที่ 4.164)

ตารางที่ 4.165

ความแตกต่างระหว่างการสนับสนุนจาก
ครอบครัวกับการปรับตัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	15.530	7.765	8.235	0.000*
ภายในกลุ่ม	180	169.727	0.943		
รวม	182	185.257			

ตารางที่ 4.166
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการสนับสนุน
จากครอบครัวกับการปรับตัว

การสนับสนุนจากครอบครัว	จำนวน (N)	$\bar{X}$	S.D.
ระดับน้อย	5	2.60	0.894
ระดับปานกลาง	33	3.06	0.966
ระดับมาก	145	3.70	0.974
รวม	183	3.55	1.009

ตารางที่ 4.167
การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างการสนับสนุนจาก
ครอบครัวกับการปรับตัว

ด้านการสนับสนุนจาก ครอบครัว	จำนวน (N)	$\bar{X}$	ระดับ น้อย	ระดับ ปานกลาง	ระดับ มาก
ระดับน้อย	5	2.60	-	0.614	0.048*
ระดับปานกลาง	33	3.06	-	-	0.004*
ระดับมาก	145	3.70	-	-	-
รวม	183	3.55			

การสนับสนุนจากครอบครัวกับการปรับตัว

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการสนับสนุนจากครอบครัวกับการปรับตัว พบว่า มีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเท่ากับ 7.765 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม เท่ากับ 0.943 พบว่า การสนับสนุนจากครอบครัว มีค่าเฉลี่ยโดยรวม $\bar{X} = 3.55$ เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P < 0.05$) แสดงว่า การสนับสนุนจากครอบครัวที่แตกต่างกัน มีผลต่อการปรับตัว (ตารางที่ 4.165 และ ตารางที่ 4.166) เมื่อได้มีการนำเสนอผลการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการทดสอบ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับน้อยกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับ

การสนับสนุนจากครอบครัวระดับมาก และกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับ การสนับสนุนจากครอบครัวระดับปานกลางกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับมาก มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับน้อยจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับมาก กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับปานกลางจะมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวระดับมาก (ตารางที่ 4.167)

ตารางที่ 4.168

สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรกับ
การเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

ตัวแปร	ค่าคะแนน	ผลการทดสอบ	
		แตกต่างกัน	ไม่แตกต่าง
แรงบันดาลใจ	0.133		✓
ความสามารถ/ความถนัด	0.000	✓	
จุดมุ่งหมายในชีวิต	0.000	✓	
การเห็นคุณค่าในตนเอง	0.007	✓	
ครู/อาจารย์	0.002	✓	
เพื่อน	0.000	✓	
สภาพแวดล้อมของโรงเรียน	0.000	✓	
กิจกรรมของโรงเรียน	0.000	✓	
การสนับสนุนจากครอบครัว	0.171		✓

จากตารางที่ 4.168 สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรกับการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์พบว่า ความสามารถ/ความถนัด จุดมุ่งหมายในชีวิต การเห็นคุณค่าในตนเอง ครู/อาจารย์ เพื่อน สภาพแวดล้อมของโรงเรียน และกิจกรรมของโรงเรียนที่แตกต่างกันมีผลต่อการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์

ตารางที่ 4.169
สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปร
กับการสร้างนิสัยที่ดี

ตัวแปร	ค่าคะแนน	ผลการทดสอบ	
		แตกต่างกัน	ไม่แตกต่าง
แรงบันดาลใจ	0.167		✓
ความสามารถ/ความถนัด	0.000	✓	
จุดมุ่งหมายในชีวิต	0.000	✓	
การเห็นคุณค่าในตนเอง	0.000	✓	
ครู/อาจารย์	0.000	✓	
เพื่อน	0.008	✓	
สภาพแวดล้อมของโรงเรียน	0.000	✓	
กิจกรรมของโรงเรียน	0.000	✓	
การสนับสนุนจากครอบครัว	0.005	✓	

จากตารางที่ 4.169 สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรกับการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการสร้างนิสัยที่ดี พบว่า ความสามารถ/ความถนัด จุดมุ่งหมายในชีวิต การเห็นคุณค่าในตนเอง ครู/อาจารย์ เพื่อน สภาพแวดล้อมของโรงเรียน กิจกรรมของโรงเรียนและการสนับสนุนจากครอบครัวที่แตกต่างกันมีผลต่อการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการสร้างนิสัยที่ดี

ตารางที่ 4.170
สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรกับ
การสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ตัวแปร	ค่าคะแนน	ผลการทดสอบ	
		แตกต่างกัน	ไม่แตกต่าง
แรงบันดาลใจ	0.553		✓
ความสามารถ/ความถนัด	0.000	✓	
จุดมุ่งหมายในชีวิต	0.000	✓	
การเห็นคุณค่าในตนเอง	0.000	✓	
ครู/อาจารย์	0.000	✓	
เพื่อน	0.000	✓	
สภาพแวดล้อมของโรงเรียน	0.000	✓	
กิจกรรมของโรงเรียน	0.000	✓	
การสนับสนุนจากครอบครัว	0.000	✓	

จากตารางที่ 4.170 สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรกับการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการสร้างบุคลิกภาพที่ดี พบว่า ความสามารถ/ความถนัด จุดมุ่งหมายในชีวิต การเห็นคุณค่าในตนเอง ครู/อาจารย์ เพื่อน สภาพแวดล้อมของโรงเรียน กิจกรรมของโรงเรียนและการสนับสนุนจากครอบครัวที่แตกต่างกันมีผลต่อการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการสร้างบุคลิกภาพที่ดี

ตารางที่ 4.171
สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่าง
ตัวแปรกับการปรับตัว

ตัวแปร	ค่าคะแนน	ผลการทดสอบ	
		แตกต่างกัน	ไม่แตกต่าง
แรงบันดาลใจ	0.306		✓
ความสามารถ/ความถนัด	0.000	✓	
จุดมุ่งหมายในชีวิต	0.000	✓	
การเห็นคุณค่าในตนเอง	0.000	✓	
ครู/อาจารย์	0.000	✓	
เพื่อน	0.000	✓	
สภาพแวดล้อมของโรงเรียน	0.000	✓	
กิจกรรมของโรงเรียน	0.000	✓	
การสนับสนุนจากครอบครัว	0.000	✓	

จากตารางที่ 4.171 สรุปภาพรวมการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรกับการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการปรับตัว พบว่า ความสามารถ/ความถนัด จุดมุ่งหมายในชีวิต การเห็นคุณค่าในตนเอง ครู/อาจารย์ เพื่อน สภาพแวดล้อมของโรงเรียน กิจกรรมของโรงเรียนและการสนับสนุนจากครอบครัวที่แตกต่างกันมีผลต่อการพัฒนาตนเองเพื่อประกอบอาชีพด้านการปรับตัว

การอภิปรายผล

การพัฒนาตนเองของคนพิการด้านการประกอบอาชีพ

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการพัฒนาตนเองเกือบทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับเรื่อง การสร้างบุคลิกภาพที่ดีเป็นอันดับแรก โดยให้ความสำคัญในเรื่องการดูแลเอาใจใส่เรื่องความสะอาดและการแต่งกายมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การดูแลสุขภาพร่างกายให้สมบูรณ์เสมอ พยายามปรับปรุงบุคลิกภาพ เรียนรู้ที่จะมีมนุษย

สัมพันธ์กับบุคคลอื่นและพยายามสร้างความมั่นใจในตนเอง ซึ่งการสร้างบุคลิกภาพที่ดี (สมชาติ กิจรียง, 2548, น. 59-61, อ้างถึงใน ปรางค์มณี แซโซ, 2552, น. 12-13) ได้แก่

1. บุคลิกภาพทางกาย ได้แก่ รูปร่างหน้าตา ผิวพรรณ การแต่งกาย เป็นต้น
2. บุคลิกภาพทางอุปนิสัย ได้แก่ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความสุภาพอ่อนโยน ความรับผิดชอบ เป็นต้น
3. บุคลิกภาพทางสังคม ได้แก่ การสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น การเข้าสมาคม การสนทนา เป็นต้น
4. บุคลิกภาพทางกำลังใจ ได้แก่ มีความมุ่งมั่น มั่นคงในการที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ มีสติสัมปชัญญะตลอดเวลา เป็นต้น
5. บุคลิกภาพทางอารมณ์ ได้แก่ มีเหตุผล มีความสุขุมรอบคอบ
6. บุคลิกภาพทางสติปัญญา ได้แก่ ความสามารถในการเรียนรู้ ทักษะ ความสนใจ เป็นต้น

การที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในเรื่องการเอาใจใส่ในเรื่องความสะอาดและการแต่งกายมากที่สุดนับว่าเป็นการให้ความสำคัญในเรื่องของบุคลิกภาพทางกาย ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเนื่องจากเป็นด่านแรกที่บุคคลอื่นจะได้เห็นและได้สัมผัสซึ่งนับว่าเป็นความประทับใจแรกที่สามารถทำได้

ส่วนการสร้างนิสัยที่ดีกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในเรื่องการช่วยเหลือตัวเองมากที่สุด รองลงมาได้แก่ พยายามฝึกตนเองให้เป็นผู้ที่ไม่ย่อท้อ มักจะช่วยเหลือเพื่อนเมื่อเพื่อนมีปัญหา ฝึกตนเองให้เป็นผู้ที่ตรงต่อเวลาและเป็นผู้ปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ทางโรงเรียนกำหนดไว้ ซึ่งผลการศึกษาในครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาเรื่องความเป็นไปได้ในการจ้างงานคนพิการของบริษัท มิตรชุบิชิ มอเตอร์ส (ประเทศไทย) จำกัดของ (จิราวัลย์ คงถาวร, 2547, น. บทคัดย่อ) ที่พบว่า ความคาดหวังของพนักงานในบริษัทต่อการทำงานของคนพิการ พนักงานส่วนใหญ่มีความคาดหวังต่อคนพิการมากที่สุดคือ ด้านการช่วยเหลือตัวเองและการปรับตัว ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าทั้งตัวคนพิการเองและบุคคลที่ทำงานร่วมกับคนพิการมีความคิดเห็นตรงกันคือการช่วยเหลือตนเองให้ได้มากที่สุดของคนพิการ (อัญญา ศรีสมพร, 2552)กล่าวถึง การสร้างนิสัยที่ดี หมายถึงแบบแห่งการกระทำที่ได้พัฒนาขึ้นตามแบบของตนเอง และความสม่ำเสมอจนกลายเป็นแบบที่เข้มแข็ง วิธีการสร้างนิสัยที่ดี Henry E. Garrette แห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบียได้เสนอวิธี ดังนี้

1. หุ่นความสามารถที่มีอยู่จนสุดกำลังในการสร้างนิสัยใหม่
2. ไม่มีข้อแก้ตัว ข้อยกเว้นและข้อผ่อนผันใด ๆ ทั้งสิ้น
3. พยายามฝึกนิสัยใหม่ที่ต้องการด้วยความเต็มใจและสม่ำเสมอ
4. พยายามแก้นิสัยที่ไม่ได้ตั้งใจด้วยการสร้างนิสัยที่เต็มใจขึ้นแทน
5. แก้นิสัยเก่าที่ไม่ต้องการโดยใช้กระบวนการวางเงื่อนไข
6. ตั้งระเบียบที่ต้องการสำหรับนิสัยให้แน่นอน

การปรับตัวของคนพิการในการฝึกอาชีพ

ส่วนเรื่องการปรับตัวกลุ่มตัวอย่างยินดีและเต็มใจเมื่อได้รับการร้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ สามารถพูดคุยและร่วมกิจกรรมกับเพื่อนได้ทุกคน มีความสุขในการใช้ชีวิตในโรงเรียน ปรับตัวได้ทุกสถานการณ์และสนิทสนมกับบุคคลอื่นได้ในเวลาอันรวดเร็ว ซึ่งการศึกษาของ จิราวัลย์ คงถาวร (2547, น. บทคัดย่อ) พบว่า ความคาดหวังของพนักงานในบริษัทต่อการทำงานของคนพิการ พนักงานส่วนใหญ่มีความคาดหวังในด้านการช่วยเหลือตัวเองและการปรับตัวมากที่สุด ส่วนเรื่องการสนิทสนมกับบุคคลอื่นได้ในเวลาอันรวดเร็วกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญมาเป็นลำดับสุดท้ายแต่การศึกษาของ กุลวิทย์ วุฒิกิจ (2552, น. บทคัดย่อ) พบว่า คนพิการมีการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมการทำงานได้ดี เนื่องจากคนพิการส่วนใหญ่มีมนุษยสัมพันธ์และอัธยาศัยไมตรีที่ดี มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม อย่างไรก็ตามในการศึกษาครั้งนี้ เพศหญิงมีการปรับตัวมากกว่าเพศชายโดยยินดีและเต็มใจเมื่อได้รับการร้องขอความช่วยเหลือ สามารถพูดคุยและร่วมทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนได้ทุกคน มีความสุขในการใช้ชีวิตในโรงเรียน ปรับตัวได้ในทุกสถานการณ์ และสนิทกับบุคคลอื่นได้ในเวลาอันรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับ Carl R Rogers (Corey, 1996; Ivey, Ivey, and Simek-Morgan, 1993, อ้างถึงใน ทวี เชื้อสุวรรณทวี, 2551, น. 11) ที่ให้ความสำคัญกับประสบการณ์และการรับรู้ความเป็นจริงที่เป็นปัจจุบัน มนุษย์จะปรับตัวได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับความแตกต่างของตนเองที่เป็นจริงและตนเองในอุดมคติ ซึ่งทั้งสองส่วนอยู่ในความคิดรวบยอดของแต่ละบุคคลความแตกต่างจะมีมากและชัดเจนเมื่อบุคคลมองตนเองในความจริงต่างไปจากสิ่งที่ปรารถนา บุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมการปรับตัวด้วยวิธีที่แตกต่างกันตามประสบการณ์ ความรู้สึก ค่านิยม การรับรู้ของตนเอง คนพิการที่ล้มเหลวในการปรับตัวก็จะแสดงพฤติกรรมการปฏิเสธ ไม่รับรู้ความจริง โดยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างที่เรียนหลักสูตรคอมพิวเตอร์และการจัดการธุรกิจภาคภาษาอังกฤษมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เรียนหลักสูตรพัฒนาระบบสารสนเทศ

ส่วนความคิดเห็นเรื่องการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์เป็นเพียงเรื่องเดียวที่กลุ่มเป้าหมายมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง จากข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้การสอบถาม รับฟังและแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้ที่มีประสบการณ์หากมีข้อสงสัยมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การเข้าร่วมฝึกอบรมอยู่เสมอ ศึกษาเพิ่มเติมนอกเหนือจากชั้นเรียน ศึกษาดูงานนอกสถานที่ เมื่อมีโอกาสและอ่านหนังสือเป็นประจำ กลุ่มตัวอย่างให้ความสนใจในการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ด้วยวิธีการสอบถามรับฟังและแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้ที่มีประสบการณ์หากมีข้อสงสัยมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าปัจจุบันคนพิการกล้าที่จะพูดคุยเปิดตัวเข้าร่วมกิจกรรมกับสังคมมากขึ้นและนอกจากนี้กลุ่มเป้าหมายยังให้ความสนใจเข้าร่วมอบรมอยู่เสมอ ศึกษาเพิ่มเติมนอกชั้นเรียน การศึกษาดูงานนอกสถานที่ แสดงให้เห็นว่าปัจจุบันสังคมเปิดโอกาสและให้การยอมรับคนพิการให้เข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้นและคนพิการเองก็นำพาตัวเองเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่สังคมจัดขึ้นเพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพของตนเองซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติฉบับที่ 3 พ.ศ. 2550-2554 ที่เป้าหมายสูงสุด คือ คนพิการได้รับการคุ้มครองสิทธิ มีคุณภาพชีวิตที่ดีเต็มตามศักยภาพ มีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่และเสมอภาค ภายใต้สภาพแวดล้อมที่ปราศจากอุปสรรค เคารพในคุณค่า สิทธิ ความเสมอภาคและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เน้นกระบวนการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพจากทุกภาคส่วน แต่สิ่งที่น่าสนใจคือ กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับการอ่านหนังสือมาเป็นลำดับสุดท้ายซึ่งสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมการอ่านหนังสือของประชากรในประเทศไทย ซึ่งสำนักงานสถิติแห่งชาติได้ทำการสำรวจการอ่านหนังสือของประชากรปี 2551 พบว่า คนไทยอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไปมีอัตราการอ่านหนังสือ ร้อยละ 66.3 ซึ่งลดลงจากปี 2548 คือร้อยละ 69.1 และเวลาที่ใช้ในการอ่านหนังสือในแต่ละวันเฉลี่ย 39 นาทีต่อวัน (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ, 2551) ซึ่งเวลาที่ใช้ในการอ่านหนังสือในแต่ละวันนี้น้อยมากทั้ง ๆ ที่การอ่านหนังสือเป็นการเพิ่มพูนความรู้วิธีที่ง่ายที่สุดแต่กลับเป็นวิธีที่ได้รับความสนใจน้อยที่สุด

กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับบุคลิกภาพเป็นลำดับแรกเนื่องจากคนทั่วไปมักจะมองว่าบุคลิกภาพเป็นสิ่งที่สร้างความประทับใจเมื่อแรกพบแต่กลุ่มเป้าหมายไม่ค่อยให้ความสำคัญในเรื่องการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและประสบการณ์ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญในการออกไปประกอบอาชีพในอนาคตซึ่งผลการศึกษาของ รังสิมา ศรีพุทธ์เกียรติ (2537, น. บทคัดย่อ) พบว่าคุณลักษณะของคนพิการที่นายจ้างจะพิจารณาให้เข้าทำงานนายจ้างจะพิจารณาคนพิการที่มีประสบการณ์ในการทำงานก่อนเป็นอันดับแรกและความรู้ภาคปฏิบัติเป็นอันดับต่อมาส่วนความรู้ภาคทฤษฎีจะพิจารณาเป็นลำดับสุดท้าย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่นายจ้างต้องการจาก

ลูกจ้างพิการ คือ การมีประสบการณ์ในการทำงาน แต่ผลการศึกษาในครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในเรื่องการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถเพียงระดับปานกลางเท่านั้นสะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มคนพิการยังไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เท่าที่ควรทั้งที่เป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นเพราะคนพิการมีข้อจำกัดในเรื่องของความบกพร่องทางร่างกายซึ่งเป็นสิ่งที่เสียเปรียบคนที่มีย่างกายปกติที่สามารถทำงานได้เต็มที่มากกว่า โอกาสและทางเลือกในการทำงานก็มีน้อยกว่าคนที่มีย่างกายปกติ ดังนั้นสิ่งที่จำเป็นสำหรับคนพิการที่จะมีโอกาสในการทำงาน คือ ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ แต่ผลการศึกษาในครั้งนี้อาจสะท้อนให้เห็นถึงโอกาสในการประกอบอาชีพของคนพิการในอนาคตได้และนอกจากนี้ผลการศึกษาของ สิรินารถ บุญเกียรติ (2535, น. บทคัดย่อ) พบว่านายจ้างไม่แน่ใจว่าการจ้างคนพิการเข้าทำงานจะเพิ่มภาระให้แก่สถานประกอบการหรือไม่ เนื่องจากไม่รู้ว่าคนพิการมีความสามารถเพียงใด ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่านายจ้างยังคงไม่แน่ใจในความสามารถของคนพิการ ดังนั้นการที่คนพิการจะได้งานจึงจำเป็นต้องแสดงศักยภาพที่ตนมีให้นายจ้างได้เห็นมากกว่าคนปกติแต่ในทางกลับกันมุมมองของคนพิการทางการเมืองเห็น (สุภธรรม มงคลสวัสดิ์ และคณะ, 2552, น. 63)นอกจากนี้สังคมส่วนใหญ่ยังมีความรู้ความเข้าใจน้อยมากต่อความพิการและคนพิการยังไม่ทราบว่าคนพิการมีความรู้ความสามารถอะไรบ้างสามารถทำงานได้มากน้อยแค่ไหน ไม่เชื่อมั่นในตัวคนพิการ

ดังนั้นการพัฒนาตนเองเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับทุกคนโดยเฉพาะคนพิการที่มีความเสียเปรียบบุคคลทั่วไปอันเนื่องมาจากข้อจำกัดที่เกิดขึ้น จึงจำเป็นที่จะต้องพัฒนาศักยภาพของตนเองให้มากขึ้นเพื่อแสดงให้บุคคลทั่วไปเห็นถึงศักยภาพที่คนพิการมีซึ่งอาจจะต้องใช้ความพยายาม ความอดทนมากกว่าคนทั่วไป ซึ่งการพัฒนาตนเองนี้เป็นสิ่งที่บุคคลแต่ละคนต้องกระทำเองไม่สามารถที่จะให้บุคคลอื่นทำแทนได้ดังที่ (สมิต อาชวนกุล, 2532, น. 7) กล่าวไว้ว่าการพึ่งตนเองเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับคนที่รักความก้าวหน้า แต่การจะพึ่งตนเองได้ดีนั้นจำเป็นต้องพัฒนาตนเองให้ดีกว่าก่อน ต้องพัฒนาปัญญาด้วยการศึกษา ด้วยการอ่านหนังสือ หรือฟังคำบรรยายจากผู้รู้ ต้องพัฒนาจิตใจที่จะใช้เป็นเครื่องมือต่อสู้กับการดำรงชีวิต เช่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความอดทน เข้มแข็ง มีความมานะพยายาม ต้องพัฒนาบุคลิกภาพให้เป็นไปในทางที่ดี เช่น การสร้างเสน่ห์ด้วยการยิ้มแย้มแจ่มใส การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี การวางตนให้เหมาะกับกาลเทศะ ตลอดจนการเป็นที่พึ่งให้แก่บุคคลที่เข้ามาขอความช่วยเหลือจะทำให้ชีวิตเจริญรุ่งเรืองประสบแต่ความก้าวหน้าหรือเมื่อมีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้น ก็จะมีขวัญกำลังใจ มีสติไม่ทุกข์กังวลจนเกินไป และสามารถใช้สติปัญญาแก้ไขเหตุการณ์ให้ดีขึ้นได้

การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต

กลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยภายในที่สำคัญ คืออยู่ใน 2 ระดับ คือ การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตและการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับมากโดยตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต กลุ่มตัวอย่างต้องการมีรายได้จากการประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงตนเองมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การตั้งใจฝึกอาชีพเพื่อให้มีความชำนาญสำหรับการประกอบอาชีพในอนาคต ต้องการฝึกอาชีพได้ครบตามหลักสูตร จะทำงานตรงตามหลักสูตรที่ฝึกอาชีพและวางแผนเกี่ยวกับวิชาชีพที่ต้องการฝึกโดย สมิต อาชนวนิจกุล (2532, น. 29-58, น. 152-156, 2533, น. 89-94) กล่าวถึงการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิต (Aim) ว่าต้องคำนึงถึงความเป็นจริงว่าจะสามารถทำได้หรือไม่ ไม่ควรตั้งจุดมุ่งหมายแบบเพ้อฝัน ต้องเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัด ไม่คลุมเครือ ซึ่งการที่กลุ่มตัวอย่างต้องการมีรายได้จากการประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงตนเองมากที่สุดนั้นแสดงให้เห็นว่าการตั้งจุดมุ่งหมายในเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สามารถทำให้เป็นจริงได้ เพราะผลการศึกษาในระดับรองลงมาคือกลุ่มเป้าหมายตั้งใจฝึกอาชีพเพื่อให้มีความชำนาญสำหรับการประกอบอาชีพในอนาคตแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจเพื่อให้เป้าหมายในลำดับแรกบรรลุผลสำเร็จส่วนผลการศึกษาของ สราวุธ สุขสวรรค์ (2545, น. บทคัดย่อ) พบว่าความรู้ที่คนพิการได้รับจากศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนงานทำให้คนพิการมีโอกาสในการประกอบอาชีพมากขึ้นและถูกจ้างพิการที่สามารถในการปรับตัวได้มาก มักเป็นลูกจ้างที่ได้เข้ารับการฟื้นฟูด้านอาชีพในสาขาที่ตรงกับความต้องการ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการที่คนพิการเข้ารับการฝึกอาชีพนั้นเป็นการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตเพื่อต้องการออกไปประกอบอาชีพในอนาคตเพราะการเข้ารับการฝึกอาชีพเปรียบเสมือนการเตรียมความพร้อมด้านต่าง ๆ ก่อนออกไปประกอบอาชีพในอนาคตส่วนเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเอง กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าการหลังฝึกอาชีพจะมีงานทำและมีรายได้เพื่อเลี้ยงดูครอบครัวมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างคิดว่าตนเองสามารถทำประโยชน์ให้แก่สังคมได้ มีความภาคภูมิใจในความสามารถของตน คิดว่ามีความสามารถทัดเทียมกับคนที่มีร่างกายปกติ และคิดว่าความพิการไม่เป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิต ซึ่งผลการศึกษาเป็นไปในแนวทางเดียวกับผลการศึกษาของ จินตนา สารุพันธุ์ (2547, น. บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาอาชีพอิสระของคนพิการในชุมชน กรณีศึกษา จังหวัดนครปฐม” พบว่าคนพิการส่วนใหญ่เห็นว่าการประกอบอาชีพทำให้รู้สึกว่าคุณค่า เกิดความภาคภูมิใจและมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้นแสดงให้เห็นว่าคนพิการมีความต้องการที่จะพึ่งตนเองมากที่สุดด้วยการมีงานทำและยังสอดคล้องกับการศึกษาของชวพล ลิตติพานิช (2546, น. บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง บทบาทของสมาชิก

ครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาของคนพิการ โดยพบว่า การยอมรับตนเองหรือรู้สึกกว่าตนเองมีคุณค่า เป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้คนพิการมีกำลังใจ กำลังใจ มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ทำให้คนพิการมีความเข้มแข็งทางด้านจิตใจและสามารถช่วยเหลือตนเองและครอบครัวได้

แรงบันดาลใจความสามารถและความถนัด

กลุ่มเป้าหมายมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มตัวอย่างต้องการประกอบอาชีพที่มีความมั่นคงมากที่สุดรองลงมาได้แก่ การเห็นแบบอย่างคนพิการที่ประสบความสำเร็จ การเป็นความหวังของครอบครัว และไม่ต้องการเป็นภาระของผู้อื่น ซึ่ง กิตติยา (นรามาศ) รัตนกร (2531, น. 88) กล่าวว่า คนพิการต้องการทำงานเนื่องจาก

1. ต้องการแสดงให้เห็นถึงความสามารถช่วยเหลือตนเองและครอบครัวได้
2. สนใจหรือชอบงานนั้น ๆ และสามารถทำได้โดยใช้พลังและความสามารถที่มีอยู่
3. การทำงานจะก่อให้เกิดความเชื่อมั่น ความพึงพอใจและความสำเร็จในชีวิต
4. เพื่อพิสูจน์ว่าตนมีความสามารถไม่ด้อยกว่าคนปกติ รู้สึกมีคุณค่าจากการมีงาน

ทำที่เหมาะสม

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างต้องการประกอบอาชีพที่มีความมั่นคงมากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุพรรณรัตน์ นันทไพโรจน์ (2544, น. บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง “ทัศนะของคนพิการต่อการสนับสนุนให้เกิดความมั่นคงในชีวิตภายหลังการฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพ ศึกษาเฉพาะกรณี : ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพและศูนย์พัฒนาอาชีพคนพิการ กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม” พบว่าคนพิการส่วนใหญ่เข้าสู่ศูนย์ฝึกอาชีพ เพื่อต้องการมีงานทำ ต้องการได้รับการสนับสนุนในการฝึกอบรมวิชาชีพเพื่อเสริมสร้างให้เกิดความมั่นคงในชีวิต แสดงให้เห็นว่าการที่กลุ่มตัวอย่างต้องการประกอบอาชีพเพื่อต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเองมีความสามารถ มีคุณค่า สามารถทำประโยชน์ได้ แต่ในเรื่องไม่ต้องการเป็นภาระของผู้อื่น กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญมาเป็นลำดับสุดท้าย สะท้อนให้เห็นว่าคนพิการยังไม่มี ความมั่นใจว่าตนเองจะสามารถช่วยเหลือตนเองได้โดยไม่ต้องเป็นภาระแก่ผู้อื่นซึ่งจะส่งผลกระทบต่อคนพิการเมื่อออกไปทำงานเนื่องจาก ผลการศึกษาของ วาสนา ตะเภาพงษ์ (2537, น. บทคัดย่อ) พบว่านายจ้างส่วนใหญ่ไม่ต้องการรับคนพิการเข้าทำงานเนื่องจากมองว่าคนพิการเป็นภาระของสถานประกอบการหากจ้างงานไปแล้วอาจไม่สามารถทำงานได้เท่าคนปกติในอัตราจ้างที่เท่ากัน

ในด้านความสามารถ/ความถนัด กลุ่มตัวอย่างต้องการฝึกอาชีพได้สำเร็จตามที่หวังรองลงมาได้แก่ การฝึกอาชีพได้อย่างมีความสุข ได้ฝึกอาชีพในหลักสูตรที่ตรงกับความถนัด และ

เคยได้รับรางวัลหรือคำชมเชยเกี่ยวกับความสามารถ มีความสอดคล้องกับการศึกษาของ กุลวีน วุฒิกุล (2552, น. บทคัดย่อ) พบว่าเหตุผลที่สถานประกอบการรับคนพิการเข้าทำงานนั้น เป็นเพราะคนพิการมีความรู้ความสามารถ ความเข้าใจในงาน มีความรับผิดชอบในหน้าที่ เต็มใจ ในการปฏิบัติงาน สามารถปฏิบัติงานได้ไม่แตกต่างจากคนปกติ การที่กลุ่มตัวอย่างต้องการฝึก อาชีพได้สำเร็จตามที่หวังเป็นลำดับแรกเพราะการที่กลุ่มเป้าหมายฝึกอาชีพได้สำเร็จแสดง ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถหรือความถนัดเพียงพอที่จะสามารถออกไปประกอบอาชีพ ได้ เพราะการฝึกอาชีพกลุ่มตัวอย่างต้องเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านทฤษฎี ด้าน การปฏิบัติ หรือการเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม แม้ว่าสังคมในโรงเรียนฝึกอาชีพจะไม่ กว้างเท่ากับสังคมการทำงานจริงแต่สิ่งเหล่านี้ก็เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่จะช่วยให้คนพิการออกไป ประกอบอาชีพได้ง่ายขึ้นแต่ในทางกลับกันหากกลุ่มตัวอย่างไม่มีความรู้ ความสามารถมาก เพียงพอก็จะไม่สามารถฝึกอาชีพได้สำเร็จ และการจะฝึกอาชีพได้สำเร็จตามที่หวังไว้ต้องอาศัย องค์ประกอบในหลาย ๆ ด้านประกอบกัน ไม่ว่าจะเป็น การได้ฝึกอาชีพที่ตรงกับความสามารถและ ความถนัดของตนเอง ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทั้งด้าน ครอบครัว เพื่อน ครู/อาจารย์และโรงเรียน เป็นต้น ส่วนในเรื่องความสามารถความถนัด ก็เช่นเดียวกันใน ข้อคำถามย่อยในหัวข้อนี้ที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การได้รับรางวัลหรือคำชมเชยเกี่ยวกับ ความสามารถ ที่มีค่าเฉลี่ยเพียง 2.83 ซึ่งอาจจะเป็นผลสืบเนื่องมาจากหัวข้อแรงบันดาลใจเรื่องไม่ ยอยากเป็นภาระของผู้อื่น เพราะการที่กลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นคนพิการถ้ายังเป็นภาระให้แก่ผู้อื่นย่อม แสดงให้เห็นว่าคนพิการยังไม่สามารถแสดงให้บุคคลทั่วไปเชื่อและยอมรับว่าคนพิการมี ความสามารถทัดเทียมกับคนที่มีความแข็งแรงปกติ ไม่สามารถแสดงศักยภาพให้คนทั่วไปยอมรับได้ ย่อมส่งผลต่อการได้รับรางวัลหรือคำชมเชย

การที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตและมองเห็นคุณค่า ในตนเอง ซึ่งการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตถือว่าเป็นสิ่งที่ดีเพราะ การมีเป้าหมายที่ไม่ชัดเจน เปรียบเสมือนการขับรถท่ามกลางหมอกหนาที่บดบัง ส่วนการดำเนินชีวิตที่มีเป้าหมายชัดเจน “เปรียบเสมือนการขับรถที่ปราศจากหมอกควันมาบดบัง ทำให้สามารถมุ่งทะยานไปสู่ความสำเร็จ ได้อย่างรวดเร็วและมั่นคง” ดังที่ วัฒนา สุนทรชัย (2553) กล่าวไว้ ส่วนการที่กลุ่มเป้าหมายให้ ความสำคัญกับการเห็นคุณค่าในตนเองเท่ากับการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตชี้ให้เห็นว่าคนพิการ มองว่าตนเองมีคุณค่าสามารถทำประโยชน์ได้โดยไม่เอาความพิการมาเป็นอุปสรรคหรือปัญหาใน การดำเนินชีวิตเพราะการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสำคัญต่อมนุษย์เนื่องจากเป็นความต้องการ ขั้นพื้นฐานของจิตใจทำให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณค่าก่อให้เกิดพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพ

การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นปัจจัยสำคัญในการปรับตัวทางอารมณ์ สังคมและการตั้งเป้าหมายในชีวิตของแต่ละบุคคล มีผลต่อการแสดงพฤติกรรม จนกลายเป็นลักษณะของบุคลิกและการประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว (โรงเรียนเบญจมราชาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2553) แต่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในแรงบันดาลใจความสามารถและความถนัดอยู่ในระดับปานกลาง สะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างยังมีแรงบันดาลใจที่ไม่มากพอซึ่งอาจส่งผลต่อการออกไปประกอบอาชีพในอนาคตได้ โดยเฉพาะจากข้อคำถามในหัวข้อเรื่องแรงบันดาลใจกลุ่มเป้าหมายให้ความสำคัญในเรื่องไม่อยากเป็นภาระของผู้อื่นมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดในหัวข้อนี้ คือมีค่าเฉลี่ยเพียง 2.52 แต่ผลการศึกษาของสิรินารถ บุญเกียรติ (2535, น. บทคัดย่อ) พบว่านายจ้างไม่แน่ใจว่าการจ้างคนพิการเข้าทำงานจะเพิ่มภาระให้แก่สถานประกอบการหรือไม่เนื่องจากไม่รู้ว่าคนพิการมีความสามารถเพียงใดและเช่นเดียวกับการศึกษาของ วาสนา ตะเภาพงษ์ (2537, น. บทคัดย่อ) พบว่านายจ้างส่วนใหญ่ไม่ต้องการรับคนพิการเข้าทำงานเนื่องจากมองว่าคนพิการเป็นภาระของสถานประกอบการหากจ้างงานไปแล้วอาจไม่สามารถทำงานได้เท่ากับคนปกติในอัตราจ้างที่เท่ากัน แสดงให้เห็นว่าเหตุผลที่นายจ้างไม่จ้างคนพิการทำงานเนื่องจากกลัวเป็นภาระของสถานประกอบการและไม่สามารถทำงานให้ได้เต็มที่ แต่ผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่าคนพิการให้ความสำคัญในเรื่องนี้น้อยแม้ว่าปัจจุบันจะมีกฎหมายรองรับและเปิดโอกาสให้คนพิการเข้ามาทำงานร่วมกับคนที่มีร่างกายปกติมากขึ้น หากแต่เมื่อเข้าไปทำงานแล้วคนพิการยังคงเป็นภาระให้แก่เพื่อนร่วมงานและนายจ้างโอกาสที่สถานประกอบการจะรับคนพิการเข้าทำงานก็อาจน้อยลงและการปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานก็จะยากขึ้น

การสนับสนุนจากครอบครัว

กลุ่มตัวอย่างได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่สำคัญในการให้เข้ารับการฝึกอาชีพมากที่สุดรองลงมา ได้แก่ ครอบครัวเป็นกำลังใจให้เมื่อเกิดความท้อแท้ ครอบครัวสนับสนุนให้ทำกิจกรรมที่สนใจ สามารถขอคำปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือจากครอบครัวได้และครอบครัวยอมรับว่ามีความสามารถเหมือนคนปกติ แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญที่จะเป็นพื้นฐานให้กับคนพิการในการก้าวต่อไปในอนาคตจากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างครอบครัวสนับสนุนให้เข้ารับการฝึกอาชีพมากที่สุด ในหัวข้อนี้แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจของครอบครัวที่มีต่อคนพิการมากขึ้น เปิดโอกาสให้คนพิการได้เข้าสู่สังคมมากขึ้นมองเห็นศักยภาพคนพิการว่าสามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้ การที่ครอบครัวสนับสนุนให้เข้ารับการฝึกอาชีพเป็นการวางรากฐานขั้นแรกให้กับคนพิการในการช่วยเหลือตนเองและเป็นการวางรากฐานในการประกอบอาชีพในอนาคตแต่ขัดแย้งกับการศึกษาของ สุภลักษณ์ ภาระ (2547,

น. บทคัดย่อ) ที่พบว่าปัญหาอุปสรรคที่สำคัญของคนพิการ คือ การขาดการสนับสนุนจากครอบครัว แม้ว่าครอบครัวจะสนับสนุนให้กลุ่มตัวอย่างเข้ารับการฝึกอาชีพมากที่สุดก็ตามแต่ครอบครัวยอมรับว่าคนพิการมีความสามารถเหมือนคนปกติน้อยที่สุด สะท้อนให้เห็นว่า แม้แต่ครอบครัวยังไม่แน่ใจในความสามารถของกลุ่มตัวอย่างการที่จะให้บุคคลอื่นเข้าใจยังเป็นเรื่องยากซึ่งไปสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชวพล ลิติพิพานิช (2546, น. บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง บทบาทของสมาชิกครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาของคนพิการปัจจัยด้านสัมพันธภาพในครอบครัวและบทบาทของสมาชิกในครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาคนผู้พิการและเช่นเดียวกับความคิดเห็นของผู้นำคนพิการซึ่งเป็นผู้ปกครองเด็กออทิสติก (2552, น. 63, อ้างถึงใน สุภรธรรม มงคลสวัสดิ์ และคณะ, 2552, น. 63) ที่กล่าวว่า การรับรู้ที่ต่างกันของครอบครัวจะเป็นอุปสรรคต่อการมีงานทำของคนพิการส่วนความคิดเห็นด้านเพื่อนเป็นเพียงเรื่องเดียวที่กลุ่มเป้าหมายมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง สิ่งที่น่าสนใจคือผลที่ได้จากการศึกษาค้างนี้พบว่าครอบครัวสนับสนุนให้กลุ่มตัวอย่างเข้ารับการฝึกอาชีพมากที่สุดนับว่าเป็นสิ่งที่ดีเพราะครอบครัวเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่จะเป็นแรงผลักดันให้คนพิการสามารถไปถึงจุดมุ่งหมายที่ต้องการได้ การที่ครอบครัวสนับสนุนให้เข้ารับการฝึกอาชีพย่อมแสดงให้เห็นถึงการเข้าใจและเปิดโอกาสให้คนพิการได้เข้าสู่สังคม ได้เรียนรู้ ฝึกฝนประสบการณ์ ทำให้คนพิการสามารถพึ่งพาตนเองช่วยเหลือตนเองได้มากที่สุดและเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพในอนาคต

การเป็นต้นแบบที่ดีของครู/อาจารย์

กลุ่มตัวอย่างมองอาจารย์เป็นต้นแบบที่ดีมากที่สุด รองลงมา เห็นว่าอาจารย์เปิดโอกาสให้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ในระหว่างการฝึกอาชีพ อาจารย์รับฟังความคิดเห็นให้กำลังใจเมื่อรู้สึกท้อแท้ และเมื่อมีปัญหาสามารถก็ยังปรึกษาอาจารย์ได้ การที่กลุ่มตัวอย่างมีความประทับใจในตัวอาจารย์แสดงว่าอาจารย์ที่สอนในโรงเรียนแห่งนี้มีคุณลักษณะของครูที่ดีทำให้กลุ่มตัวอย่างได้ต้นแบบที่ดีประกอบกับสถานศึกษาแห่งนี้เป็นโรงเรียนประจำการอยู่ร่วมกันอย่างใกล้ชิดจึงทำให้เกิดการซึมซับการเป็นต้นแบบได้ง่ายขึ้น

กิจกรรมของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่ากิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นทำให้มีสังคมที่กว้างขึ้น ทำให้ได้รับประสบการณ์ที่หลากหลาย ทำให้มีความมั่นใจในตนเอง และทำให้ได้แสดงความสามารถที่ถนัด แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมที่จัดขึ้นในโรงเรียนเป็นพื้นฐานแรกที่เปิดโอกาสให้คนพิการได้กล้าแสดงออกมากขึ้น เป็นการเปิดโอกาสให้คนพิการได้มีสังคมที่กว้างขึ้นแม้ว่าจะเป็นสังคมที่ไม่กว้างมากนักแต่ก็เป็นพื้นที่แรกที่คนพิการจะแสดงความสามารถได้ก่อนออกไปสู่สังคมที่กว้างขึ้นในโลก

แห่งความเป็นจริงที่อาจจะมีปัญหาอุปสรรคมากกว่าสังคมในโรงเรียนเพราะเป็นการอยู่ร่วมกันระหว่างคนที่มีร่างกายปกติและคนพิการ ซึ่งคนที่มีร่างกายปกติอาจไม่สามารถเข้าใจคนพิการได้ทุกคน ดังเช่นความคิดเห็นของกลุ่มส่งเสริมสนับสนุนการจ้างงานคนพิการ (2552, น. 63, อ้างถึงใน สุภรธรรม มงคลสวัสดิ์ และคณะ, 2552, น. 68) มองว่าคนพิการไม่มีงานทำน่าจะเกิดจากพฤติกรรมของคนพิการเองที่ไม่ได้รับการส่งเสริมศักยภาพ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง การใช้ชีวิตร่วมกับคนปกติ การที่โรงเรียนมีกิจกรรมให้ทำย่อมเป็นการปูพื้นฐานการส่งเสริมศักยภาพให้คนพิการมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้นและนอกจากนี้ความคิดเห็นของกลุ่มส่งเสริมสนับสนุนการจ้างงานคนพิการซึ่งมีหน้าที่วิเคราะห์งบประมาณ (2552, น. 68, อ้างถึงใน สุภรธรรม มงคลสวัสดิ์ และคณะ, 2552, น. 68) ได้ระบุถึงสาเหตุที่คนพิการไม่มีงานทำหรือเข้าสู่ตลาดแรงงานได้จำนวนน้อยมักมาจากตัวคนพิการเองที่อาจยังไม่ได้พัฒนาทักษะและความสามารถเพียงพอในการทำงาน ทักษะการหางาน ขาดทักษะการใช้ชีวิตในสังคมจึงทำให้ขาดแรงจูงใจในการออกหางานและมักถูกปฏิเสธจากสถานประกอบการเมื่อเข้าไปทำงานแล้วไม่สามารถทำงานได้ตามความคาดหวังของสถานประกอบการ และยังสอดคล้องกับการศึกษาของชลลดา ชนะศรีรัตนกุล (2548) พบว่าผู้พิการยังไม่สามารถสร้างความพึงพอใจด้านอาชีพให้แก่ นายจ้างมากเท่ากับความพึงพอใจทางสังคม ซึ่งนายจ้างมีความคาดหวังให้ผู้พิการมีความพร้อมทางสังคมและอาชีพในระดับเท่า ๆ กัน

สภาพแวดล้อมของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทางโรงเรียนจัดให้เอื้อต่อสภาพความพิการมากที่สุด รองลงมากลุ่มเป้าหมายมีความคิดเห็นว่าสิ่งอำนวยความสะดวกภายในโรงเรียนช่วยให้ใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข หลักฐานมีหลากหลายสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน การจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนเหมาะสมในแต่ละหลักสูตรและอุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน ผลการในหัวข้อนี้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทางโรงเรียนจัดให้เอื้อต่อสภาพความพิการมากที่สุดซึ่งการศึกษาคั้งนี้สถานที่ศึกษาเป็นโรงเรียนสำหรับฝึกอาชีพสำหรับคนพิการโดยเฉพาะความเป็นไปได้ในการจัดสถานที่ให้เหมาะสม เอื้อต่อสภาพความพิการจึงมีความพร้อมมากกว่าสถานที่อื่น ๆ แต่ในทางตรงกันข้ามกลุ่มเป้าหมายมีความคิดเห็นในเรื่องของอุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอกับจำนวนนักเรียนเป็นลำดับสุดท้ายสะท้อนให้เห็นว่าความพร้อมของอุปกรณ์การเรียนการสอนอาจไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการศึกษาได้เพราะการฝึกอาชีพอุปกรณ์เป็นสิ่งจำเป็นเพราะเป็นเครื่องมือที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้และก่อให้เกิดประสบการณ์ ความชำนาญให้แก่กลุ่มเป้าหมายได้

ในทางกลับกันเพื่อนเป็นปัจจัยภายนอกที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในภาพรวมเพียงระดับปานกลางแต่เมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสุขในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน แสดงให้เห็นว่าแม้กลุ่มตัวอย่างจะมีความสุขในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนแต่เพื่อนก็ไม่ใช่ปัจจัยที่สำคัญส่งผลต่อการพัฒนาตนเอง

ปัญหาและอุปสรรค

ปัญหาอุปสรรคสำคัญในระหว่างฝึกอาชีพ

ปัญหาอุปสรรคที่กลุ่มตัวอย่างพบคือ สุขภาพร่างกายไม่แข็งแรง มีโรคประจำตัว ไม่สบายบ่อยจำเป็นต้องขาดเรียนจึงส่งผลกระทบต่อการเรียนและอาจเนื่องจากข้อจำกัดของตัวคนพิการเอง คือ การเรียนรู้ช้า ความจำสั้น มีพื้นฐานความรู้น้อย ส่งผลให้เรียนไม่ทันเพื่อน ไม่เข้าใจบทเรียนก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายในการฝึกอาชีพและอาจ ในเรื่องครอบครัวมีปัญหาในเรื่องของการเงินคือ ครอบครัวยากจน มีรายได้น้อย ทำให้ไม่มีเงินส่งเรียนเนื่องด้วยระยะทางระหว่างบ้านและโรงเรียนมีความห่างไกลกันทำให้เป็นอุปสรรคในการเดินทางทั้งของตัวกลุ่มตัวอย่างและครอบครัว ซึ่งเป็นไปในทางเดียวกับความคิดเห็นของกลุ่มส่งเสริมสนับสนุนการจ้างงานคนพิการ (2552, น. 69, อ้างถึงใน สุภรธรรม มงคลสวัสดิ์ และคณะ, 2552, น. 69) ที่พบจากประสบการณ์ตนเองว่า ปัญหาที่พบส่วนใหญ่เกิดจากการเดินทางของคนพิการ คือที่พักและสถานที่ทำงานอยู่ไกลสถานประกอบการไม่มีรถรับส่ง จึงไม่สะดวกที่จะไปทำงานเพราะมีค่าใช้จ่ายสูง และเรื่องความไม่เข้าใจระหว่างครอบครัวและตัวตัวอย่าง คือ ครอบครัวไม่เข้าใจเกี่ยวกับความพิการและระบบการเรียนการสอนทำให้ไม่สนับสนุนให้คนพิการได้เรียนหนังสือ บางครอบครัวมีปัญหาเรื่องการทะเลาะระหว่างคนในครอบครัว และการไม่เอาใจใส่ลูกที่มีความพิการ

ปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับโรงเรียน

จากการศึกษาพบว่าปัญหาอุปสรรคที่กลุ่มตัวอย่างพบ คือ ในเรื่องกฎระเบียบแต่กลุ่มตัวอย่างมองปัญหาอุปสรรคเรื่องกฎระเบียบเป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มแรก มีความเห็นว่ากฎระเบียบของโรงเรียนเคร่งครัดมากเกินไป เกรงว่าจะถูกตัดคะแนนความประพฤติทำให้นักเรียนอดอัดจนบางครั้งเกิดความเครียด และมองว่ากฎระเบียบบางข้อยากต่อการปฏิบัติ เพราะนักเรียนแต่ละคนมีสภาพความพิการที่ต่างกัน

กลุ่มที่สอง มีความเห็นว่ากฎระเบียบของโรงเรียนอ่อนไป มีบทลงโทษที่ไม่เด็ดขาดทำให้นักเรียนที่ทำผิดไม่สำนึกและกลับมาทำผิดซ้ำ บางครั้งการลงโทษไม่เท่าเทียมกัน

ในเรื่องของสถานที่พบว่า ลิฟท์เสียบ่อยทำให้การขึ้นลงในตึกเรียนมีความลำบาก ห้องน้ำมีไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักเรียนและประตูห้องน้ำเสียหลายห้องไม่ค่อยปลอดภัย ระบบระบายน้ำทิ้งไม่มีการปรับปรุง ห้องออกกำลังกายที่มีอุปกรณ์ช่วยฟื้นฟูควรอยู่ในตำแหน่งที่สามารถไปใช้บริการได้สะดวกทางลาดสูงเกินไปคนที่อ่อนแรงไม่สามารถเดินเองได้ อุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน ไม่ทันสมัย มีอุปกรณ์ที่ชำรุดเป็นจำนวนมากซึ่งส่งผลต่อการฝึกอาชีพส่วน

ในเรื่องครู/อาจารย์ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าการดูแลปกครองนักเรียนไม่ทั่วถึง ทำให้นักเรียนแอบทำผิดบ่อย อาจารย์บางท่านพูดจาไม่สุภาพกับนักเรียน อาจารย์สอนค่อนข้างเร็ว ครูกับลูกศิษย์ไม่เข้าใจกัน อาจารย์ที่สอนไม่สามารถถ่ายทอดความรู้ให้กับนักเรียนได้เต็มประสิทธิภาพ ขาดการประสานงานระหว่างอาจารย์ในหลักสูตร อาจารย์มีประสบการณ์ในการสอนน้อย ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับ สุชาดา ชัยวรศิลป์ (2541, น. บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง สภาพปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานประถมศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่า ครูผู้สอนพูดเร็วทำให้นักเรียนฟังไม่เข้าใจ ครูผู้สอนมีความรู้ในการสอนน้อยเกินไปทำให้เด็กไม่เข้าใจ บทเรียน และในเรื่องเวลาไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง มีเวลาพักผ่อนค่อนข้างน้อย มีกิจกรรมมากเกินไปแต่วันหยุดน้อยทำให้มีเวลาไม่เพียงพอ

เพื่อนหลายระดับอายุและความพิการที่ต่างกัน บางครั้งก่อให้เกิดปัญหาด้านความคิดที่ต่างกันหรือขัดแย้งกัน ไม่ค่อยช่วยเหลือกัน